

EVROPSKÁ SPACE OPERA

ČAS OBLEVY

VENDULA BRUNHOEROVÁ

Vendula Brunhoferová

ČAS OBLEVY

Copyright © 2017 by Veronika Brunhoferová

Cover © 2017 by *Dollar Photo Club*

For Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-326-3 (pdf)

Vendula Brunhoferová

ČAS OBLEVY

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2017

Edice

„Evropská space opera“

v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. *Pomníky zimy **

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. *Jas kvasaru **

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. *Hvězdný oceán **
3. *Ušlechtilé průměří **

** připravujeme*

Věnováno mamince, nejstabilnějšímu pilíři mého života.

Kapitola 1

Zemřu, pomyslel si lakonicky Tuomas Aaltonen, když bezmocně padal z výšky několika set metrů k zemi. Pršelo, neony na ulici se rozpily a on konsternovaně zíral na blížící se chodník.

A ještě k tomu tak nevýslovně trapně.

Přitom do určitého bodu šlo vše ideálně.

Policejní vozidlo našel na smluveném místě, stejně jako úhledně složenou uniformu n-townského sboru. Stačilo jen přes prostředníky poprosit a podplatit, ochotný člověk se našel vždycky. Když se Tuomas převlékl, usedl za volant, nastartoval a vydal se zpátky k městu. Strážci zákona používali už léta modifikaci vozu Morena, který nebyl nijak sofistikovaný, ale měl dostačující výkon pro stíhání zdrogovaných mládežníků nebo chamtivých lupičů. Zkrátka obyčejné policejní aero, kterých létaly po N-Townu, hlavním městě planety Necha-Wu, tisíce.

V pět odpoledne místního času už seděl ve foyer hotelu Spirit a zpod štítku šedomodré čepice sledoval kulaťoučkého, usměvavého pána, který měl z každé strany po boku atraktivní dívku. Ta snědší se ohlédla a Tuomas zahlédl zářivě oranžové duhovky. Gempaňanka, dívka z vyprahlé pouště. Druhá byla

bledá s černými vlasy a Tuomas nepochyboval, že má pod drahými kameny posázeným límcem žábry. Tiridarka, obyvatelka planety, na které není ani gram kontinentální půdy.

Kromě nich neměl usměvavý pán žádnou společnost.

Tuomas nikdy nepátral po motivech a správnosti rozhodnutí těch, kdo ho najímali. Ovšem usměvavého pána poprvé viděl ve zprávách, které si vždy ráno čítával na svém padu. *Hubert Warwick obviněný z defraudace! Kam zmizely miliony určené na dostavbu sekce aerodynamiky pro legistanskou univerzitu?* Tuomas pobaveně odhadoval, že do dívek podobných těm, které teď pana Warwicka doprovázely.

Když se za nimi zavřely dveře výtahu, Tuomas zamířil na dámské toalety. Naštěstí na nich bylo prázdné. Chvilí přemýšlel o tom, že by si vpíchl dávku rekonfiguračních nanozitů, které by mu pozměnily rysy obličeje, ale pak se rozhodl pro tu nejprimitivnější metodu, která byla už staletí k mání.

O pár minut později se z toalet vynořila drobná blondátá policistka.

*

Tuomas narostl do pouhého metru sedmapadesáti a trpělivým cvičením se vymodeloval do úsporné šlachovitosti, která vydrží víc, než se na první pohled zdá. Navíc byl i hodně hbitý. Proto se v klidu mohl maskovat i za ženy, pokud to bylo nutné.

Když vystoupil z výtahu, ostražitě se ohlédl. Nikdo na chodbě nebyl. Tuomas vytáhl z kapsy kalhot malou krabičku, otevřel ji a chvíli se upřeně díval na stříbrný předmět ležící na saténové výstelce.

Uslyšel hlasy, a tak krabičku zaklapl a schoval zpátky. Zpoza rohu se vynořil pár, který mířil přímo k němu. Tuomas tiše pozdravil, ale pár si ho nevšímal, smáli se a pak ho minuli, aby

zapluli do výtahu. Vnímal ještě chvíli ženinu vůni. Pak znovu vytáhl krabičku a onu věc, která v ní odpočívala, si nasadil.

Jakmile jeho nehet zavadil o vnitřní stěny náprstku, miniaturní skener identifikoval otisk jeho pravého ukazováčku a drobné motorky zabudované v tenké vrstvě kovu vtlačily do jehly, která z náprstku čněla, jed.

Tuomas zaklepal na dveře pokoje 307, kde byl pan Warwick ubytovaný. Žádní bodyguardi, žádná rizika navíc.

Několik desítek vteřin mu nikdo neotevíral. To ho překvapilo.

Zabouchal znovu, a co nejtenčím hlasem zvolal: „Policie, otevřete!“

O chvíli později už zámek přeci jen cvakl a otevřely se dveře. V nich stála Gempaňanka.

Celá od krve.

*

Než se Tuomas stačil nadechnout, snědá dívka ho popadla za límec a vtáhla dovnitř. Otočila ho tak, že couval a ona udávala směr chůze. Tuomas si všiml, že se jí nad řadry houpá stříbrný řetízek s přívěskem ve tvaru matně kovové cihličky. Tuomas měl dojem, že když s Warwickem šla nahoru, neměla ho. Upnul se na tento detail.

Ne. Určitě ho neměla.

Zabily ho kvůli tomuhle?

„Mrzí mě to, ale svědky nepotřebujeme,“ řekla rázně a pustila ho. Zakopl a jen tak tak se udržel na nohou. Gempaňanka se lehce dotkla přívěsku a Tuomasovi se zdálo, jako kdyby se uklidnila.

V pokoji byl on, obě dívky a zčásti rozřezané tělo. Tiridarka se na Tuomase zvědavě zadívala a vypnula tepelnou pilku,

kterou právě nebohému panu Warwickovi oddělovala dlaň od zbytku ruky. Hubert už se nesmál, naopak, smrt ho zastihla celkem vyjeveného. Krvavá tečka na čele prozrazovala, že aspoň přišla rychle.

„Nechceš mi pomoci?“ ozvala se otráveně Tiridarka. „Je to celkem makačka.“ Tuomas si všiml, že nemá obojek, nejednalo se tedy o otrokyni.

„Musíme se ho zbavit,“ řekla vztekle snědá dívka a hlavou trhla směrem k Tuomasovi.

Skoro se musel smát. Ty dívky byly hrozné amatérky, nadělaly neskutečný bordel a Tuomas si nedokázal představit, jak by chtěly zahladit stopy. On měl v plánu Warwickovi jen potrást rukou, přitom ho bodnout, a jed by za pár minut dokonale zbytek, přičemž by se rozložil tak, že by patolog nenašel ani stopu po cizím zavinění.

„Tohle je vaše první vražda?“ zeptal se klidně.

„Ty nejsi ženská,“ zavrčela Tiridarka popuzeně.

„Ne, nejsem. Tipuju, že ano. Použily jste aspoň tlumič?“

„Jistěže ano,“ protočila oči. „Nejsme blbý.“

„Dost keců,“ uřála Tuomasovu snahu pomoci Gempaňanka. „Marno, pistoli.“

Tiridarka vstala a podala kolegyni zbraň, kterou měla položenou vedle sebe na zemi. Ta bez váhání namířila a dvěma výstřely rozbila sklo velkého okna na jedné straně pokoje. Všechny ovanul studený, vodou prosycený vzduch. Gempaňanka vzala Tuomase za levou ruku a táhla ho k oknu. Tiridarka se jala parťačce pomáhat a chtěla ho vzít za druhou ruku, ale jakmile se vedle něj postavila, bodl ji náprstkem do předloktí. Vyděšeně vykřikla: „Cos to udělal?“ Pak se zhroutila na koberec a začala sebou škubat.

Gempaňanka na chvíli uvolnila stisk a zírala na svou umírající kolegyni. Toho Tuomas zkusil využít. Vymanil se z jejího

sevrění, pootočil se k ní, pravačkou jí strhl přívěsek, a než namířila zbraň a poprvé vystřelila, už běžel k vysklenému oknu. Žhavá bolest mu přejela přes levé lýtko, takže trochu zpomalil, ale jen na zlomek vteřiny. Nacpal si kovový obdélníček do úst a vyskočil do deště.

Jiná možnost nepřipadala v úvahu.

*

Stále padal. Déšť zhoustl, těžké kapky mu bombardovaly zátylek. Přemýšlel, co dělat. Svůj aeromobil zaparkoval docela daleko, a navíc měl ten krám vypnutý povolávací senzor.

Vypnul ho přeci sám osobně.

Nebo ne?

Má ještě pár desítek pater na to zkusit štěstí.

Zhruba u sedmdesátého patra vytáhl z náprsní kapsy pad a v duchu zaklel, když mu plastelektronová destička vypadla z prstů. Snažil se dýchat nosem, slinil a měl pocit, že ten zatračený kus kovu, co mu okupuje ústní dutinu, snad radši spolkně.

V tu ránu se nad ním ozval mohutný výbuch a Tuomasovi konečně došlo, jak chtěly slečny amatérky uklidit stopy.

Znamenalo to ale, že přiletí záchrana.

Možná i včas.

Když uslyšel první policejní sirénu, znělo mu to jako požehnaní. Přes hukot proráženého vzduchu kvílela slaboulince, ale byla tam. Museli být blízko, protože v průměru bývá doletová rychlost tak tři minuty, a to už by z něj byla čalamáda.

Trvalo dalších pár nesnesitelných vteřin, než uslyšel u obou uší bzučení a pak prsknutí. Instinktivně zavřel oči, protože vymývání tlumícího gelu je prý odporná záležitost.

Dopadl, a tlumící gel vsál všechnu kinetickou energii, aby se

za pár desítek vteřin změnil v loužičky zářivě žlutého sajrajtu. Než k němu doběhli první policisté, Tuomas vyplivl přívěsek, rozkašlal se a schoval ho do kapsy. Nechal se zvednout a věděl, že ho čeká hodně dlouhý večer a řada všetečných otázek.

Nevadilo mu to. Koneckonců, on dnes nikoho nezabil.

*

Na žádné planetě, ani té domovské, neměl stálé obydlí. V N-Townu si dlouhodobě pronajímal nadzemní byteček ve čtyřpatrovém činžáku na městské periferii. Těsně před půlnocí zmoženě zaplul do postele, ale vlivem dnešních zážitků nemohl vůbec usnout. Přestěhoval se proto do pokoje, natáhl se do křesla, nohy opřel o taburet a zkusil usnout. Pod deku si vzal svou oblíbenou zbraň, nůž s čepelí z mrožího klu.

Gempananka totiž mohla přežít a sledovat ho, aby si pak přišla pro to, co ztratila z dohledu.

Když k ránu uslyšel tiše vrznout okno ve své ložnici, pochoopil, že se nemýlil. Tiše dýchal a obemkl prsty rukojeť ukrytého nože. Severní místnosti spoře osvětloval měsíc, jinak byla tma. Vetřelkyně našlapovala tiše. Pro jistotu počastovala postel dvěma výstřely. Tuomas sebou trhl a v duchu si gratuloval, že se přesunul a už léta má lehké spaní. Schoulil se do křesla ještě víc, aby byl do poslední chvíle co nejméně vidět a daroval tak vetřelkyni klamný pocit, že je byt opuštěný. Pak se ale rozhodl, že se schová jinde.

Stihl to jen tak tak.

Trvalo nějakou dobu, než otevřela dveře šatní skříně. Určitě nečekala, že se z hlubin mezi bundami a kabáty vymrští ruka a bodne ji do břicha. Překvapeně upustila zbraň i svítilnu, a jak jí začaly slábnout nohy, posadila se a opřela hlavu o madlo ušáku. Tuomas vystoupil a řekl přátelsky: „My už jsme se

včera viděli.“ Nechal automat v místnosti rozsvítit a hleděl do oranžových očí plných bolesti a vzteku. Pak vytáhl z kapsy šedý přívěsek. „Kvůli tomuhle jste Warwicka zabily?“

„Jo,“ kapitulovala Gempaňanka. Držela si rukama ránu a mezi prsty jí protékala krev.

„Co to je?“

„Do toho je ti hovno.“

„Kdo vás poslal?“

„Naser si. Stejně už sis to dávno přehrál,“ zavrčela.

Zavrtěl hlavou. „Ještě ne. Nebyl čas.“

„Tak to uděláš, to je fuk. Já už ti nic neřeknu,“ zašklebila se a stiskla zuby k sobě takovou silou, že se jí napjaly šlachy na krku. Pak jí klesla hlava.

„Do hajzlu,“ zaklel Tuomas a šel se obléknout. Další práce navíc.

*

Vytáhl tělo z odpadní roury, do které ho nacpal. Naštěstí na patře, kde bydlel, byla polovina bytů prázdná a o zbytku svých sousedů věděl tolik, že by se jim to určitě nelíbilo. Stačil jeden telefonát, a o pár minut později už u domu, kde Tuomas bydlel, trpělivě čekal velký černý vůz. Když na okénko řidiče zaklepala pěst, ten vystoupil a pomohl Tuomasovi tiše a co nejopatrněji nacpat tělo do kufru aeromobilu. Tuomas věděl, že je řidič diskrétní – koneckonců dlužil zabijákovi nějakou tu službičku.

„Hoď ji do řeky, Aarone,“ řekl malý muž a kudrnatý vousáč jen mlčky přikývl, nastoupil do vozu a odjel. Tuomas si od-dychl. Druhá polovina problému vyřešena.

Teprve když se trochu uklidnil a prospal, rozhodl se zjistit, co ten šedý šperk v sobě ukrývá a proč o něj mladá dáma tak stála. Stačilo pár vteřin, a Tuomas zjistil, že se jedná o externí

harddisk. Ještě než strčil delší půlku přívěsku do svého stolního počítače, uvařil si kávu a zatáhl žaluzie. Odsouhlasil nabídku pro automatické přehrání a pak už jen seděl a díval se. Celý soubor trval dvě hodiny, a když skončil, Tuomas velmi dlouho zíral do tmy. Káva už dávno vychladla. Na disku byly ještě jiné soubory. Tuomas je otevřel. No jistě. Kompletní projektová dokumentace. Když vytahoval disk ze zdičky pod stolem, měl neodbytný pocit, že nedrží v ruce všední kus elektroniky, ale roznětku k setsakra velké bombě.

Když mu pár minut poté, co podezřelé materiály dostudoval, zapípal pad s příchozím vzkazem, vylekaně sebou trhl, až srazil hrnek s kávou na podlahu. Zaklel, ale nechal střepy na zemi.

Zpráva přišla jako obvykle přes šifrovanou linku od prostředníka. Tuomas vždy vyžadoval čtyřicetiprocentní zálohu předem a zbytek smluvené částky do měsíce po dokončení zakázky. Tento kontrakt ho ihned zaujal svou nevšedností – zadavatel byl ochotný zaplatit celou částku naráz, vyřízení zakázky bylo urgentní, navíc dostal přesné instrukce kdy a kde, rozestavění hlídek, všechno. Chvilí přemítal, když se díval na životopis a zelené oči šéfové ochranky budoucího cíle.

Tohle bude pekelně prestižní záležitost.

Speciálním číselným kódem zakázku přijal a o několik minut později si zabukoval letenku z N-Townu na Mengaru.

Moc dobře si uvědomil, že tím porušil jedno ze svých nejjednodušších pravidel.

Nebrat další zakázku dřív než za několik týdnů.

Kapitola 2

„Kde jste ji vylovili?“ zeptala se soudní lékařka Hannah Spillaneová.

„Pár mil od doků,“ řekla policistka Jane Sungová. „Zachytila se o nějaké harampádí a tam ji našel uvědomělý občan.“

Obě ženy sledovaly chirurgické roboty, kteří otevírali přes bledost stále snědé tělo. I když Jane viděla pitvy nesčetněkrát, pořád ji fascinovalo, jak sofistikovaným organismem lidské tělo vlastně je. Jeden z robotů jemně svými manipulátory vyňal z hrudního koše srdce a plíce s hrtanem, položil si je na malý kovový stolek a začal tkáň skenovat, přičemž se orgány probíral a obracel je. Totéž udělal jeho kolega s trávicím traktem. Samotné tělo spočívalo na energetickém plátku pitevního stolu, obepnutém prstencem s kulovitými motorky. Na začátku pitvy doktorka mrtvou pomocí prstence otáčela ve vzpřímené poloze do různých stran a nechala roboty hledat případná jasně viditelná zranění. Doktorku udivilo, že trup byl prostý jakýchkoli jizev kromě rány v bříše, která ženu zabila.

„Bezesporu by brzy vykrvácela,“ řekla Spillaneová, „ale zřejmě se jí to zdálo tak ponižující, že použila umělý zub s jedem.“

Pětka nahoře vlevo, na které jsem našla stopy arseniku. Slyšela jsem, že některé gempanské rody stále tuto rekvizitku používají, ale přišlo mi to jen jako legenda. Ještě se ale ujistíme krevními testy.“ Doktorka zírala na grafy, které vykvetly nad deskou jejího pracovního počítače. „Víc vám toho teď neřeknu.“

Jane poděkovala a odešla.

*

„Tak co, zase tě balila?“ zeptal se zpoza čerstvých ranních novin poručík Ramsay.

„Ani ne,“ řekla Jane a usedla za stůl. Začala se probírat dokumenty z rozdělaných případů, bylo jich asi patnáct. Krádeže, přepadení, znásilnění, domácí násilí, věci, které k rytmu města patřily jako krev k srdci. „Nicméně už od prvního pohledu je naše mrtvá pískomilkou,“ oznámila.

„Gempaňanka?“ zvědavě pozvedl obočí Ramsay. U nálezu nebyl. „Tak to už začíná být docela zajímavé.“

„Schválně, jestli mrtvá exotka souvisí nějak s bombovým útokem ve Spiritu a tím týpkem v uniformě, co si šel zalítat ze střechy úplně stejného hotelu,“ zauvažovala Jane.

„Myslíš, že lhal?“

„Ten blondák v policejní uniformě? Mohl.“

„Jak že ho pochůzkáři identifikovali?“

„Neidentifikovali.“

„Cože?“

„No, sebrali mu otisky, ale doklady u sebe neměl. V planetární databázi nebyl. Ještě jsme to zadali do celokorporátní sítě i k sousedům, ale jak víš, to bude nějakou chvíli trvat.“

„Jasný. A jak okecal, že spadl ze střechy?“

„Prý se šel na střechu nadýchat čerstvého vzduchu a pak ucítil, že do něj někdo drcnul, a už letěl dolů. No a pak jim zmizel.“

„A důvod, proč měl na sobě policejní uniformu?“

„Prý přiletěl od Wallbardů jako striptér na jednu oslavu a zapomněl se registrovat. Takže na něm neshledali nic podezřelého a propustili ho,“ ušklíbla se Jane kysele.

„Jo,“ pokrčil rameny Ramsay. „Přijde mi to logický. Ty myslíš, že kecal i v tomhle?“

„To teda myslím,“ řekla Jane, vstala a na Ramsayově stolním počítači vyvolala snímky pádu blondatého „policisty“, který zachytila jedna z průmyslových kamer na protější budově. „Kdyby totiž padal ze střechy, byl by touhle dobou,“ zastavila video, „v úrovni patra, kde to bouchlo, to za prvé. A on je mnohem níž.“

„A za druhé?“ nenechal se zahanbit Ramsay.

„Z toho místa, odkud měl údajně ze střechy padat, se spadnout nedá.“

„Jak to?“

„Protože je tam pěkně široké stádečko antén.“

„Takže pan letec lhal.“

„Bezesporu. Co ten náprstek, jak našli zapíchnutý v těle té vođačky?“

Ramsay pokrčil rameny. „Zatím to prý zkoumají technici. Dají vědět, hned jak skončí.“

Jane se zvedla a nahrála si do osobního padu obrázek mrtvé ze služebního počítače. „Jdu se zeptat do hotelu, jestli děvenku a blondýna v uniformě náhodou někdo nezahlédl.“

*

Měla štěstí, a to v podobě recepční, která už sice byla doma, ale v době, kdy se incident v hotelu stal, sloužila a měla naštěstí tak pozorné oči, že jim neuniklo téměř nic. Stály spolu na pečlivě zastřižené zahrádce rodinného domku na vnějším kruhu

N-Townu. Recepční Jane potvrdila, že viděla pana Warwicka jít nahoru do apartmánu se dvěma ženami. Když jí policistka ukázala portrét mrtvé Gempaňanky, recepční se rozšířily oči a pokývala hlavou.

„A ta druhá?“

„Vodačka. Bez obojku, měla na krku límec s briliantama.“

Jane poděkovala a spokojeně odjela zpět na stanici. Její spokojenost ještě vzrostla, když si vyjela fotografie druhé mrtvoly ve zdevastovaném pokoji, ohořelé k nepoznání, s poškozeným, ale stále znatelným vysokým límcem.

Ramsay jí udělal ještě větší radost. Sotva usedla, už se k ní radostně hrnul s kelímkem horké kávy v ruce. „Tak už přišly jak výsledky z meziplanetární databáze, tak od techniků. Tohle se ti bude líbit.“ Odcvrnkł směrem k Jane dva soubory a ta si je rozbalila.

„Tak to mě poser,“ zašeptala nábožně.

*

„Takže si to shrneme,“ řekl kapitán Forrest a s mírnou skepsí listoval dokumentací, která mu před hodinou doputovala na e-mail. Jane se snažila všechno přehledně srovnat, aby byl Forrest její žádosti co nejpřístupnější. Mezitím ještě zkusila zastihnout Aaltonena v jeho apartmánu, který měl jako oficiální adresu, ale sdílňá sousedka ji informovala, že pan Aaltonen včera odcestoval na Mengaru.

Ale i tak jí bušilo srdce, když si ji s Ramsayem kapitán pozval do kanceláře.

„Ten blondák nespádl ze střechy, ale skočil z okna pokoje, kde zavraždili Warwicka, a předtím zabil vodačku, což dokazují otisky z náprstku a naší databáze?“ ujišťoval se Forrest.

„Ano. Jedná se o Tuomase Aaltonena, který je oficiálně veden

jako obchodník s drobnými předměty s interkorporátní licencí," doplnil Ramsay.

„Proč by obchodník otrávil voďáckou šlapku?“ nechápal Forrest.

„Netuším, kapitáne," řekla Jane, „ale zkusila jsem obvolat informátory tady v N-Townu, jestli o Aaltonenovi nevědí víc.“

„A?“

Jane pokrčila rameny. „Je to jedna bába povídala, pane. Každopádně jeden o něm prý slyšel, že zabíjí pro peníze a nechává si dodávat nějaké nanotechnologie Albertem Franklinem.“

„Který, jak se říká, má prsty ve sviňárnách napříč celým korporátem," ušklíbl se Forrest. „To už jsem taky slyšel. Že by nechal Warwicka a tu Tiridarku kvůli něčemu zabít on?“

„Pokud nám seženete povolení k meziplanetárnímu vyšetřování, letěli bychom na Gempanu a tam bychom zkusili zjistit víc.“

Kapitán Forrest chvíli přemýšlel a potom kývnul. „Pošlu vám ho do padů. Dávejte ale na sebe pozor," varoval je, ještě než odešli z kanceláře. „Není to moc příjemná planeta.“

*

Už po několika hodinách na Gempaně měla Jane pocit, že má písek i v místech, kam si myslela, že nemají zrníčka šanci se zatoulat. V rámci mezikorporátní spolupráce si vyžádala už pár desítek minut po ubytování od gempanských úřadů záznamy telefonátů, odletů a dalších záležitostí. Oči ji pálily od mžourání do displeje hotelového počítače a venku se zlehka smrákalo, ale třídění informací pomalu slibovalo možná drobný, nicméně jistý výsledek.

„Franklin má šifrované soukromé linky, takže k jeho komunikaci se nedostaneme ani omylem, i když máme interplanetární

povolení,“ oznámila Ramsayovi, který vylezl z koupelny. Něko-
ho tak šíleného vůči očistě Jane snad nikdy nezažila. Připada-
la si vedle něj špinavá několik vteřin poté, co opustila sprchu.
Nikde jinde než na Gempaně by to však nemohlo být pochopi-
telnější – i když hotelová klimatizace dělala, co mohla, suché
horko lezlo do místnosti i tak.

„Ale?“ zeptal se Ramsay.

„Ale jinam ano. Zjistila jsem, že před čtrnácti dny na Necha-
-Wu odcestovala žena, která se na fotce neskutečně podobá
našemu dárečku od řeky. Doklady na jméno Andrea Drape-
rová, kód palubního lístku z cesty z Gempany na Necha-Wu.
U gempanské obchodní registratury je zaevidována jako ob-
chodnice s výpočetní technikou.“

„Čili nám to sedí,“ řekl Ramsay.

„Časově to odpovídá době, kdy doletěla na Nko a zarezervo-
vala si apartmán v Reichenbachu.“

„Mimochodem, řekla ti doktorka, co ji zabilo?“

„Já jsem ti nedala přečíst protokol?“ zarazila se Jane.

„Ne, nedala.“

„Aha. No, dřív než vykrvácela kvůli bodné ráně do břicha,
rozkousla falešný zub s arsenikem.“

„Poněkud starobylá záležitost, zdá se mi.“

„Ale pořád účinná. Členové gempanských klanů je používají
ještě dnes.“

„K tomuhle se asi běžný Gempaňan nedostane.“

„Máš pravdu,“ řekla Jane. „Zkusíme navštívit ctihodného
pana Franklina a poptáme se, jestli slečnu nebo blondáka ne-
zná.“

*

Pelipsis bylo šest kilometru široké jezero a jeho břehy z obou

stran lemovala zeleň a luxusní příbytky gempanské smetánky. Jane v univerzálu vyzpovídala pár taxikářů a jednoho uplatila neolibrami, aby je dovezl na Heinleinův bulvár číslo 805. Gyrotaxík příjemně hučel a díky stažené vrchní kupoli jim vlasy cuchal vítr. Jakmile žluté kulovité vozidlo zmizelo v zatačce, Jane zazvonila na dveře u brány. Franklinovo sídlo bylo vidět už z ulice, majestátní bílá stupňovitá pyramida trůnící na umělém svahu. Ozval se bzučák a vrata se otevřela. Mezitím jim před nosy korzoval umělý hmyz a snímal je. Cesťou nahoru jenom dýchali a nic neříkali, protože okřídlený špicl je oblétával sem a tam. Dveře samotné rezidence přišel otevřít majordomus v bílém obleku a zavedl je do hostinské místnosti, která byla vybavena v příjemně starosvětském duchu počátku jednadvacátého století. Jane překvapeně zamrkala na staříčkou plazmovou televizi, která deformovaně odrážela její obraz. Ramsay zase váhavě Źukl do deseti-palcového tabletu, který se ani nerozsvítil. Připadali si jako v muzeu.

„Vítejte! S čím vám mohu pomoci?“ zahlaholil shora sytý hlas. Albert Franklin budil dojem boдрého a přátelského chlapa, se kterým byste si zašli každý pátek na pivo. Jenže to byla fasáda pro obchodní partnery a hosty.

„Dobrý den, pane Frankline. Jsem detektiv Donald Ramsay a toto je detektiv Jane Sungová,“ představil kolegyni policista a ukázal Franklinovi povolení k meziplanetárnímu vyšetřování.

Jane si všimla, že se sice obchodník pořád usmívá, oči mu ale potemněly znepokojením. Když jim nabídl kapku něčeho ostřejšího, odmítli.

„Pořád ve službě?“ zeptal se žoviálně.

„Zatím ano,“ řekla Jane tónem, který nepřipouštěl žádné laškování.

Vytáhla pad a na plastové kartičce vyjel trojrozměrný ženský obličej a záznamy. Ukázala snímek Franklinovi. „Znáte ji?“ zeptala se.

„Ne,“ řekl Franklin s grifem nejzkušenějších lhářů. „Nikdy jsem se s ní nesetkal.“

„Aha,“ řekla Jane zklamaně. „To mne mrzí, že si nevzpomínáte, protože podle záznamů taxislužby z 12. dubna 2548 se tato dáma nechala odvézt z vaší rezidence na kosmodrom Al-Grinah, odkud odletěla nejbližší linkou na Necha-Wu.“

Franklin nehnul ani brvou. „Ach tak... no, možná to byla nějaká z těch otravných prodejekyň kosmetiky, už si nevzpomínám...“

„Podle záznamů taxislužby zde šofér čekal pětadvacet minut, než se paní Draperová uráčila odjet,“ dotloukl hřebíček do rakve Ramsay.

„Poslyšte, mohla to být kamarádka nebo příbuzná někoho z mého služebnictva, já tyhle věci opravdu nehlídám dennodenně...“ Franklin se podíval na hodinky a významně povytáhl obočí. „Je mi líto, ale mám za dvacet minut neodkladnou schůzku, obávám se, že vaše návštěva skončila. Bylo mi potěšením,“ řekl bez známky radosti v hlase. Oba policisté se chápavě pousmáli a odešli.

Franklin chvíli přemýšlel. Nemilé zprávy v něm vyvolaly řadu obav. Co když ti fízlové opravdu něco vědí, když se sem trmáceli až z Nka? A kam zmizel ten zatracený disk, který měla Andrea Warwickovi za každou cenu vzít, když se on neměl k tomu předat jí data ve stanovené lhůtě? Copak mu byl slib, že Franklin zajistí jeho nestíhání za podvody, málo?

Lidi jsou nevypočitatelní, nevděční parchanti.

Pak se rozhodl. „Zavolej mi Solomona,“ řekl o pár minut později jednomu ze svých ozbrojených strážných. „Mám pro něj práci.“

„Tohle bylo pěkně na houby,“ řekl Ramsay, když pokládal na stolek v pokoji hodinky. Po Franklinově nevýslechu si dali vale a šli trochu prozkoumat taje Refny, kterých byla ale jen hrstička. „Ten starý šmejda v tom umí chodit tak dobře, že si ani neškrtnem.“

„Viděls ten jeho prohnanej obličej? On ji znal, stoprocentně, ať už si ta jeho prolhaná huba žvaní, co chce. Bylo mu to vidět na očích,“ jedovatě utrousila Jane.

„Nebylo mu příjemný, že jsme se dostali až k němu,“ usoudil Ramsay.

„A nakonec to ani moc nemaskoval.“ Jane se zabrala do kartiček s informacemi, které si na deskovém displeji hotelového počítače vykládala vedle sebe jako karty při pasíánsu. Ramsay k ní přišel a spolu studovali informace na obrazovce. Vzhledla k němu. „Mám hlad. Nešel bys dolů do re...“

Nedořekla, protože jí Ramsayova hlava vybuchla do obličeje. Kvůli krvi v očích skoro nic neviděla, ale hned si lehla na zem. Vytřela si oči, jak to jenom šlo, chvíli ležela a prudce oddychovala. Srdce se jí úlekem rozbušilo. Po pár minutách se rozhodla pohnout. Odplazila se ke dveřím a bleskurychle se vzepřela na levé dlani, aby pravačkou stiskla kliku a otevřela si dveře.

Jen tak tak stačila stáhnout prsty a klika se rozlétla do všech stran. Na hlavu jí popadaly střípky plastu. Dveře se ale pootevřely, ona je prsty u podlahy otevřela víc, a i když samotné dveře schytaly ještě dvě rány zešikma směrem k pantům, nezavřely se a ona se tak vyplazila na chodbu. Neodvážila se opřít o zeď vedle dveří, protože netušila, jakou průraznost ostřelovačovy kulky mají. Zřejmě měl dost průbojné střelivo, protože se mu podařilo prostřelit je až na chodbu. Jane zaúpěla a začala se

plazit za roh a pak k nejbližším dveřím. Tam si konečně dovolila sednout si, opřít záda a hlavu o zeď a zklidnit se. Dvě tichá pufnutí doručila na podlahu chodby ještě dvě střely, ty už se ale zaryly do koberce v bezpečné vzdálenosti od policistky.

Hyperpuška. Jedině s ní dokáže střelec překonat sklo a deset čísel tlustou zeď. Pěkně drahá mrška. Takovou hračku si nedovolí nějaký smeták z ulice.

Jane pěstí levé ruky zabouchala na dveře vedle sebe. Ty se otevřely a ven vyhlédla černovlasá holčička. Oranžové oči se rozšířily děsem, když uviděla zakrvácenou ženu dřepící těsně vedle dveří, a okamžitě zmizela zpátky do pokoje. Jane uslyšela tlumené: „Mamíííí! Venku sedí krvavá paní!“ Za pár okamžiků se z pokoje na chodbu vynořila dospělá kopie holčičky a mířila na Jane malou dámskou pistolí. Jane pohlédla nahoru a smířlivě zvedla ruce. Obyvatelka pokoje si ji změřila, a když zjistila, že je jen v negligé a beze zbraně, pustila ji dovnitř. Jane se dovnitř vplazila po čtyřech. Teprve pak se odvážíla vstát.

„Jste zraněná?“ zeptala se nevlídně mladá žena. Holčička na Jane pořád zírala.

„Ne, to je krev mého parťáka,“ řekla Jane. „Zastřelili ho. V pokoji za rohem.“ Její hlas zněl pevně a klidně, ale když se podívala na své ruce, třáslы se jí.

„Chcete napít?“ zeptala se matka o chloupek vřejeji.

„Ne, ne...“ zaváhala Jane. „Žádný... alkohol.“

„Ten tu nenajdete,“ odtušila Gempaňanka suše.

„Promiňte,“ omlouvala se Jane. „Uklidním se a půjdu.“ Jenže najednou vše povolilo, stavidla se zvedla a ona začala plakat. Bylo jí jedno, že se na ni ty dvě dívají, nahromaděné napětí se vylilo ven jako záplava.

„Nechcete bonbón?“ zeptala se holčička a strčila Jane pod nos pytlíček vonící čokoládou.

„Děkuju,“ zamumlala policistka vděčně, vyhrabala ze sáčku

čtyři čokoládové kuličky a všechny si je nacpala do pusy. Když se jí začaly cukrovinky rozpouštět v puse, slastně zavřela oči a cítila, jak se do ní vlévá jakýs takýs klid.

„Moc jsi mi pomohla,“ řekla malé dívence. Pak poprosila matku o svolení si zavolat. Prsty se jí ještě drobně třásly, když komunikovala s operačním místní policie. Aby dívku s matkou neohrožovala, počkala na místní strážce pořádku na chodbě. Ke cti gempanských policistů nutno dodat, že dorazili rychle a kromě nových šatů jí během nočního výslechu sehnali i velký pytlík místních cukrlat.

*

Jane se třásly ruce a zběsile přemýšlela, kam teď půjde. Neměla jistotu, že po ní zabiják nepůjde opakovaně, třeba i doma. Bez-cílně bloudila gempanským hlavním městem Refnou, rychle navštívila veřejné toalety, pak nárožní bufet. Vše dělala spěš-ně a stále se ohlížela přes rameno. Snažila se nedívat na ko-lemjdoucí, ale přesto v jednu chvíli zachytila záblesk podivně zabarvené kůže na zápěstí pod bílým rukávem. Překvapením rozšířila oči a otočila se na podpatku, aby onoho divně zbar-veného člověka sledovala. Jelikož věděla, co je to za lidi, bylo jí jasné, že tu určitě musí být kvůli Franklinovi, a potvrdilo se jí to. Zjistila, že exoticky barevní lidé jsou dva, modrý a zelený zátylek se k sobě často natáčely, jak si jejich majitelé povída-li. Jane nepochybovala, že je jediná z davu, která jejich jazyku rozumí. A právě jejich neochvějná jistota soukromí v davu jim nebránila probírat vskutku zajímavé věci. Jane se držela nejbli-že, jak to šlo, aby slyšela.

„Flotily už prý vyrazily. Bude trvat pár dní, než se sem do-stanou, takže je tak akorát čas vyzvednout od Franklina disk s daty a poslat jim ho.“

„Jak dlouho bude trvat, než Smíšek dorazí k... cíli?“

„Zmlkni. Mám pocit, že nás někdo sleduje,“ řekl Modrý podezřívavě.

„Hloupost, na téhle zkurvené písčité hroudě nám nikdo nerozumí,“ odmítl Zelený pobaveně.

„Ale i tak,“ řekl Modrý a najednou prudce zahrnul doprava. Jane o pár vteřin později zcela bezmyšlenkovitě zahrnula za nimi do stíněné vedlejší uličky, kde vydechla úlevou nad náhlým chladem.

Jenže pak jí kdosi zkroutil ruku za záda a přitiskl k ledvině čepel dýky.

„Tak jsi měl pravdu,“ řekl hlubší hlas a Jane zašilhala dozadu, aby podle barvy kůže identifikovala, kdo ji drží v šachu.

„Já jsem jen zabloudila!“ vypískla Jane a vzápětí si uvědomila svou strašlivou chybu, protože automaticky odpověděla v jazyku *tete*, řeči entických pirátů.

„A náhodou umíš po našem, že ano?“ obešel ji druhý a ona zírala do ostře řezané tváře se žlutýma očima a tmavomodrou pokožkou. „Kdo jsi, kopretinko?“

„Turistka,“ řekla stručně.

Modrý se na ni zadíval pozorněji a přemýšlel. „Ten tvůj ksichtík mi někoho připomíná. Nebyla jsi náhodou v televizi?“

„Ne,“ zalhala. Při včerejším zásahu policie a následném výslechu ji určitě minimálně jedna z kamerových sond zachytila do zpravodajství o desáté, než ji službukonající policisté zahnali, a tím potenciálnímu zabijákovi nesmírně ulehčila práci.

Zatím po ní ale nikdo nikde nestřílel.

„Ty jsi ta, co jí zabili v hotelu přítele, no jasně!“ svitlo Modrému. „Čím sis to zasloužila?“

„Do toho ti nic není,“ odsekla.

Nůž v zádech zatlačil důrazněji. „Na to, abys odmlouvala,

jsi v dost nevýhodné pozici,“ zasyčel Zelený vzadu. „Takže las-
kavě mluv.“

„Šli jsme se zeptat na pár věcí Alberta Franklina,“ odpově-
děla Jane. „Zřejmě se mu to nelíbilo natolik, že sáhl ke krajní-
mu řešení.“

Stisk a tlak čepele povolil jako mávnutím kouzelného prout-
ku. „A na copak jste se ptali?“ zeptal se Zelený neklidně. Obe-
šel ji, a Jane hleděla do dvou párů podezřívavých očí.

„To vám řeknu, až vy mi prozradíte, co tu děláte a proč
s Franklinem spolupracujete.“

„Je mi líto, ale ne,“ řekl Zelený a skoro omluvně ji praštil
do hlavy pažbou pistole. Pak ji jemně složili do stínu v prašné
uličce a odešli.

*

„To nemyslíte vážně, Frankline!“ vybuchl rozčilením Zelený.
„Slíbil jste, že nám ta data předáte! Jak to, že je nemáte při-
pravená?“

„Děvčata, která jsem poslal za Warwickem a pak za tím, kdo
nám ten disk ukradl, selhala.“

„Budeme muset admirálům zavolat, že se celá věc zdrží,“
řekl zachmuřeně Modrý. Otočil se od akvária s průhlednými
tiridarskými medúzami. „Ale to se nedá nic dělat. Vy se snažte
ta data sehnat znovu, Frankline, jinak pošleme planetární po-
licii záznamy o vašich ilegálních aktivitách.“

Franklin zbledl a přikývl. „Budu se snažit, pane Stone.“

Zelený se uklidnil a dodal příkře. „Do týdne. Jinak...“

„Budete ta data mít, pánové. Tentokrát už vše stoprocentně
zajistím.“

Když odešli, Franklin rozechvělou rukou vyťukal na svém
padu telefonní číslo.

„Habíbe? Poletíš na Legistu. Promluvíš si se Sammym Hidekawou a předáš mu ty kódy, kterými se dostane do korporátní tajné databáze. Pak mu předáš peníze a vezmeš si od něj nová data. Jasně?“

*

Nad ze tří čtvrtin dodělanou lodí třídy Omega svítalo a sluneční paprsky si s chromovým povrchem lodi duhově hrály. Sammy Hidekawa spokojeně postával opodál a tiše se kochal výsledkem své práce. Všichni roboti fungovali, jak měli, svářeli, spojovali kabely, nastřelovali droboučká relé a pomalu tvořili z nevzhledné změti kovových vnitřností mistrovské dílo. I když na Legistě mělo už začít jaro, pořád byla po ránu velká zima, takže Sammy zatím přešlapoval na místě, dýchal si na zmrzlé ruce a upíjel pomalu chladnoucí kávu, kterou si odkládal na pohyblivý pracovní stůl, jenž vedle něj poslušně plul.

„Tak jak to vypadá?“ zeptal se Spencer O'Hara, šéf patnáctého doku.

„Zatím pracují bez problému,“ hlásil Sammy. „Všechny jsem je kompletně restartoval.“

„Tak to je boží!“ lebedil si O'Hara. „Jestli tuhle mršku dokončíme včas, prémie nás neminou.“ Poplácával Sammyho po rameni tak, že ten málem upadl. Sammy nesnášel, když se ho někdo dotýkal v tom rádobě chlapském, boдрém slova smyslu, hlavně ne O'Hara těmi obrovskými zpocenými tlapami. Sammy byl vždy hladce oholený, učesaný, voňavý, jako kdyby vypadl ze žurnálu. Jeho maminka ho vždy velmi tiše, ale tvrdě napomínala, aby byl neustále tím čistým, upraveným, tichým chlapečkem, který nedělá problémy.

Jenže ani prémie nestačily na životní styl, který Sammy

dopřával své pomalu senilnější matce, trávící podzim života v penzionu Cedrový háj na St. Claře.

Mačkal v ruce externí disk, který mu včera večer předal snědý, hrozivý muž hned před příletovou halou legistanského kosmodromu. Spolu s touhle maličkostí obdržel Sammy velmi příjemný balík peněz, díky kterému mu riskantnost úkolu, kterým byl pověřen, nepřišla nijak závratná. K jeho štěstí na směně chyběl jeden z jeho kolegů, a tak si Sammy u O'Hary vyprosil možnost za kolegu zaskočit.

„Úplně do večera tu být nemůžu, ale tak do pěti jo,“ oznámil předákovi s úsměvem. O'Hara byl samozřejmě na vrcholu blaha a poplácal Sammyho vděčně po rameni: „Chlapče, tebe nám sem soslali všichni svatý.“ A jelikož byl Sammy pilný, příkladný pracovník, nikoho ani nenapadlo zjišťovat, proč ve třináct hodin dvanáct minut připojil do slotu kolegova počítače externí disk, proč se nespustil žádný alarm detekující cizí hardware a proč Sammy tento disk v patnáct hodin čtyřicet pět minut odpojil a schoval do kapsy svého overalu.

Cítil se jako hrdina, který to těm parchantům shora pěkně natřel. Po směně se najedl u Wua v restauraci na nároží, u Savonniera si koupil dvě lahve kvalitního vína a v koloniálu základní potraviny pro přežití. Nacvičeným mrknutím oka odemkl dveře své vilky a vstoupil dovnitř.

Chloe ho nepřišla přivítat, a tak znejistěl. Už za rohem zjistil, že má návštěvu – v křesle naproti stolnímu počítači seděla tmavá postava. Rozsvítil a nezvaný host podrážděně zamrkal.

Byl to ten člověk, se kterým se setkal u kosmodromu. Habíb, Franklinův vyslanec. „Máš to?“ vyštěkl bez pozdravu.

Sammy litostivě protáhl obličej. „Mám, ale zapomněl jsem to v práci v overalu.“

„Cože?“ zavrčel Habíb a zvedl se do svých impozantních dvou metrů výšky.

„Neboj,“ usmál se pokojně Sammy. „Overaly nám perou až v pátek, zítra je čtvrtek. Přinesu to, fakt to přinesu.“

„Dobře. Ale jestli se na to podíváš, trest tě nemine. Navíc tvůj předák dostane zajímavý materiály o tvých finančních nákladech a bude se určitě ptát, kdes na to s platem údržbáře vzal.“

„Sráč jeden, z toho jde opravdu strach,“ ulevil si Sammy, když Habíb odešel. Chloe se vrátila a zamňoukala si o žrádlo. Sammy se na ni usmál a odešel do kuchyně. Pak si nalil sklenku vína a vytáhl z kapsy bundy šedavou cihličku s požadovanými daty.

Takové trapné výhrůžky. Samozřejmě že se podívá, co pro Franklina ulovil, a jestli to není taková vzácnost, snad by se z toho dalo vytrískat ještě víc.

*

„Tak jak to vypadá?“ Franklinova tvář vznášející se nad deskou hotelového počítače vypadala drobet ustaraně.

„Ten malej hajzlík mi lhal.“ Habíb zíral na data ze Sammyho počítače, který mu při návštěvě napíchl. „Otevřel to a prohlíží si soubory.“

„Křivák jeden. Fajn, takže až ti zavolá, setkej se s ním, vezmi si od něj disk a uřízni mu oba malíčky. Neposlušnost netoleruji,“ pronesl Franklin rozvázně. „Zatím.“ Přenos dle protokolu o hovoru přerušil volaný.

„Jak je libo, pane šéf,“ pronesl Habíb do ticha. Vstal z pohovky, pousmál se a šel si nabrousit čepel švýcarského nožíku, který zdědil jako čtvrtá generace.

*

Sammy Hidekawa naříkal a nevěřicně zíral na loužičky krve, ve kterých se máčely jeho oddělené malíčky.

Zaječel bolestí znovu, když mu Habíb zvedl ruku a zapalovačem kauterizoval rány, nejdřív na levé, pak na pravé ruce. Sammy se bolestí počural a přes slzy nic neviděl.

„Ka... kapesník,“ zakoktal. Habíb mu jeden podal ze zásobníčku na lince. Jemně mu utřel slzy a nechal ho vysmrkat.

„Dělám to nerad,“ řekl Habíb, „ale rozkazy jsou rozkazy. Neměl ses na to dívat, já tě varoval.“

„Chá... chápu,“ kývl rozrušený Sammy. „Budeš mi ještě něco...“

„Ne, ne,“ upokojil ho Habíb. „Jen si je vezmu,“ řekl a zkoprnělý Sammy sledoval, jak jeho malíčky mizí v termokrabičce. Dalšími dvěma ubrousky Habíb utřel krev z linky.

„Tak zatím,“ řekl přátelsky Habíb. Jakmile zaklaply dveře, Sammy se svezl na podlahu vedle linky a japonsky pořvával ty nejvulgárnější nadávky, které mu přišly na jazyk. Trvalo mu hodně dlouho, než byl schopen vstát a jít se vykoupat.

Navíc ty zatracené pahýly bolely celou noc.

*

Jane si usmyslela, že se do doby, než ti barevní chlapíci odletí, bude poflakovat okolo kosmodromu. To se nakonec stalo jednodušším, než se obávala – místní údržba zrovna brala dobrovolníky na úklid lodí. Sice si soustavně máčela ruce v páchnoucím roztoku pro čištění kovů, měla však dění na kosmodromu doslova jako na dlani.

Tou dobou na kosmodromu kotvily přesně čtyři lodě – jedna nákladní, dvě údržbářské a jako pěst na oko mezi nimi trůnil lesklý šíp soukromé jachty. Gempana čilým meziplanetárním ruchem neoplývala, mnoho lidí z vnitřních korporátních

planet ji pořád považovalo za zapadákov. Vzduch u ramp voněl ozónem a ani jedna z lodí se nechystala odletět. Obědová pauza vylákala všechen pozemní personál do kantýn, a tak byla přistávací plocha liduprázdná.

Lány betonu sály sluneční teplo a Jane měla chuť vyzout si boty a dojít ke svému cíli pěšky. Takhle musela přejít v uzavřených traktorech kilometr dlouhou pláň. Oním cílem byla *Statečná jiříčka*, levná ubytovna na konci přistávacího prostoru spojená s celkem slušnou hospodou.

Většina pilotů frachtáků a opravárenských lodí tam vegetovala celou dobu, než na ně přijde řada s vykládáním nákladu, aby pak jako želvy z ulity na chvíli vylezli do světa a zase z něj slezli. I přes to, že na kosmodromu už pár dní pracovala, do *Jiříčky* vkročila poprvé. Předpokládala, že své barevné kamarády tam nenajde, protože pokud koketovali s Franklinem, už jenom ze slušnosti jim zajistí jiné bydlení. Pilota jachty mezi štamgasty také nenajde, i když kdysi slyšela zkažky o boháči, který i na svém věrném pilotovi šklubil, jak mohl. Sem se chodilo pro pití, na pokec a občas pro nějakou vyžilou společnici, která se motala okolo stolů. Pokud atmosféra zhoustla, a bylo jedno, kvůli čemu, tak i pro solidní nakládačku.

Když vešla dovnitř, tak jako ve všech hospodách všech časů a planet hovor utichl, aby se o pikosekundu později vrátil do zajetých kolejí. Došla k baru a uvelebila se na jedné z vysokých stoliček, které snad pamatovaly první kolonisty. K barmanovu zklamání si dala jen rýžovou limonádu.

Začala poslouchat okolní hovory. *Tete* nezaznělo nikde. Zklamaně upíjela sladký nápoj, a když se k ní barman nachomýtl, pronesla: „Potřebuju informaci.“

Barman lhostejně obsluhoval hosty, i když dotaz určitě slyšel. Jane se lehce pousmála a vytáhla padesátineolibrovou

bankovku. Barman se plynule přesunul k ní a stejně plynulým pohybem schoval peníz k sobě.

„Nebyli tu nějací entičané?“ zeptala se Jane.

„Ne,“ řekl barman s potutelným úsměvem na tváři, „ale zrovna teď dva dorazili.“

Jane se prudce ohlédla. Do dveří právě vcházeli Zelený s Modrým. Zuřivě studovala dno své sklenice, dokud si nebyla jistá, že ji ti dva minuli. Pak nenápadně obhlížela, kam si sedli.

„V salóнку,“ upozornil barman, když viděl, jak Jane kroutí hlavou. „Zaplatili si ho už včera.“

Pokývnutím poděkovala, svezla se ze židle a zamířila k salóнку. Mezitím si odjistila pistoli a na baru nechala další bankovku.

Modrý se Zeleným byli nesmírně překvapení, když k nim Jane vstoupila. Zelený se neklidně zavrtil.

„Nech ten nůž, kde je,“ řekla vlídně. „Přeci si nechceš tady s parťákem oddálit odlet, že?“ Ruku s pistolí měla volně podél těla.

Jenže Modrý na nic nečekal, prudce se zvedl a vyběhl ze salóнку ven. Zelený se omluvně usmál a pak vyrazil taky.

„Idioti!“ zavrčela Jane a vydala se za nimi. V nálevně je neviděla, ale barman mlčky ukázal palcem vlevo od salóнку. Asi byl na prchající účastníky nevydařených schůzek zvyklý.

Venku podrážděně zamrkala, když ji rozpálené slunce zabodalo do obličeje, a rozhlížela se, kam asi oba uprchlíci mohli zamířit.

Nebyli moc daleko, což bylo na lidi, kteří využívají nanotechnologie skoro ke všemu, zarážející.

Rozběhla se, oči upřené na své cíle. Brzy začala trochu sípat, protože jí do plic se vzduchem vnikal i jemný gempanský prach. To jí přidalo na zuřivosti. Zabrala a začala se přibližovat ke svým cílům. První na ráně byl Modrý, který už pěkně funěl

a zpomaloval. Evidentně neměl bůhvíjakou kondičku. Jane do něho z boku strčila, takže se úplně vyklonil z plánované trasy a nakonec zakopl a natáhl se. Zelený na tom byl trochu lépe, pořád ještě neztrácel rychlost. Běžel k oprýskané nákladní lodi. Jane zařala zuby a vydolovala zbytky sil. Měla pocit, že jí exploduje hrudník.

Zelený už začal zpomalovat a Jane s ním. Nakonec vedle sebe stáli a prudce oddechovali.

Zelený vyčerpaně zvedl dlaně.

„*Javirai* Sungová, vy nás nechcete zabít,“ prudce oddychoval.

Jane se na něj překvapeně podívala.

*

Utekla z Entiky v patnácti, od protokolů, nařazených rób, od kamarádů, které měla ráda, od bratra, od matky, ale hlavně od otce, zarytého tradicionalisty, který trval na dodržování protokolů. Jane už od dětství vtloukali do hlavy, že bude dědičkou Persepolis a vdá se za dědice jiného dómu. Nebo, až nazraje čas, přímo za *jaziree*, vládce jednoho z devíti pirátských měst, která kromě Janina domova zdobila terraformovaný měsíc Entiku.

Křičela, hádala se, vzpírala. V jednu chvíli měla dojem, že ji otec, vždy distingovaný muž, v tu chvíli však vzteky bez sebe, snad opravdu *uhodí*.

A pak schoulená několik dní pod modrým okem nadsvětelného reaktoru jedné z lodí navracející se do korporátu a vezoucí špióny zpřetrhala všechna pouta.

Jenže teď byla tady, na Gempaně, Ramsay byl kvůli Albertu Franklinovi mrtvý, kamarády kromě partáků ve sboru si k sobě za dvanáct let téměř nepustila... Zvědavost byla zkrátka silnější než místní vazby.

Něco se děje, a já chci být u toho. Něco, v čem má určitě prsty i můj otec.

*

Albert Franklin se zarazil, když s Modrým a Zeleným viděl i Jane Sungovou. Vycítil podraz a neklidně se svých klientů zeptal: „Co ta tady dělá?“ Stáli před lodí a teplý vzduch jim čechral vlasy. Ani Jane nebyla ráda, že obchodníka vidí, a neustále se na něj mračila.

„Setkali jsme se v Refně a pak tady v hospodě,“ řekl Zelený nenuceně. „Máte to pro nás?“

„Mám,“ řekl Franklin a odevzdal Zelenému disk s daty. Pořád zíral na Jane. „Měla jste být mrtvá,“ zavrčel, když ji mýjel.

„Takže to jste byl vy?“ zasyčela jedovatě. „Vy jste zabil Ramsaye?“

„Měli jste chcípnout oba,“ řekl a Jane poprvé uviděla pravou Franklinovu tvář. Stáhl se jí žaludek.

„Co to má znamenat?“ nechápal Modrý. „Vy jste nechal někoho popravit?“

„Mého kolegu, detektiva,“ řekla hořce Jane. „Příliš jsme se vyptávali na tu mrtvou.“

„Andreu?“ tipl si Zelený.

Jane na něj ohromeně zírala. „Jak o ní víte?“

Zelený neodpověděl. „Frankline, my jsme si nepřáli žádné zbytečné oběti,“ řekl obchodníkovi nepřátelsky. „Naše obchodování právě skončilo. Odejděte.“

Franklin po Jane nenávistně šlehl pohledem, ale na Zeleného se jen zašklebil: „Nejste jediní z vašich lidí, kdo se mnou obchoduje.“ Pak nastoupil do luxusního aeromobilu, který stál za lodí, a odjel z kosmodromu pryč.

„Vysvětlíte mi to?“ nechápala Jane.

„Svůj případ máte vyřešený, lady Jane, můžete odletět, kam chcete, a nikdo vám o život usilovat nebude, tím jsem si jistý.“

„Opustit vás? Ani omylem. Tady se rozehrála vysoká hra a já chci vědět, co z toho vzejde. Letím s vámi.“

„Dobrá,“ pokrčil rameny Zelený a gestem pozval Jane do útrob lodi. Tam jí začal nad hrnkem horkého gempanského rumu vyprávět.

„První disk s daty měla získat paní Andrea, jak vyplynulo z Franklinova vyprávění. Ta ale zemřela a disk jí byl odcizen. Pan Franklin slíbil, že data získá z jiného pramene, a to dodržel. Útok na pana Ramsaye byla jeho iniciativa plynoucí z hloupého zmatkování. Mrzí nás to, *javirai* Sungová, ale nemáme s tím nic společného.“

„Víte, že za průmyslovou špionáž se kdysi i popravovalo? Chcete jít s korporáty do války? Proto jim kradete data?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Modrý. „To vám mohu říct i ze své pozice. Sice bychom k tomu měli tisíc a jeden důvod,“ protočil v prstech harddisk od Franklina, „protože jestli je jen polovina věcí tady na tom harddisku tak... významná, jak nám bylo řečeno, máme dost silný argument k vyjednávání.“

„A co tam má být?“ optala se Jane.

Modrý hodil malým hranolkem do vzduchu, aby ho vzápětí schoval ve velké dlani. „Taková malá korporátní Pandořina skříňka.“

Kapitola 3

„Takže vám děkuji za pozornost, nominovaným blahopřeji a sejdeme se příští týden zase tady,“ uzavřela aktuální mítink Patricie Stephensonová, usmála se na skvadru tmavých obleků, které si vypínaly pady, a pomalu si uklízela i svoje materiály. Když zvedla hlavu, zjistila, že na ni nějaký tmavý oblek čeká. Owen Phillips, jeden z nejvýkonnějších lidí v týmu. Vždy krotký muž v tuto chvíli stěží potlačoval vztek.

„Můžeme si promluvit?“ vyhrkl příliš nahlas, až se poslední odcházející účastník mítinku otočil.

„Jistě,“ řekla klidně, přešla ke dveřím zasedačky a v poklidu je zavřela. Průhledné stěny místnosti ztmavly.

„Co máš na srdci?“ zeptala se vlídně.

„Proč jsi mne nevybrala do toho týmu?“ vyštěkl zuřivě. „Dlouhodobě mám v této tematice nejlepší výsledky, a ty na šéfa skupiny nominuješ Ortegu! Vždyť je tu sotva pár měsíců!“ Raněná ješitnost z něj tryskala v zuřivých gejzírech.

„Uklidni se, sakra!“ křikla ostře a blahosklonný výraz i mluva

byly ty tam. „Nenapadlo tě náhodou, že tě třeba potřebuju jin-
de než na nějakou trapnou kampaň, kterých jsi zvládl dvanáct
do tuctu?“

Zmlkl a ohromeně na ni zíral.

„Oficiální vyhlášení nebude, takže potlesk a chválu neče-
kej,“ už se uklidnila. „Chtěla jsem ti to říct při dnešní večeři,
ale ta tvoje pitomá ctižádostivost...“ zavrtěla hlavou. „Víc ti
řeknu později. Ještě nemám potřebné materiály. Je to ale otáz-
ka hodin.“

„Takže dnešní večeře platí?“ zeptal se zaraženě. Nebyl zvyk-
lý, aby mu tak rychle kdokoli sebral vítr z plachet.

„Pochopitelně.“ Když ho mījela, ucítil její silně kořeněný
gempanský parfém. Položila mu štíhlou, snědou ruku na ra-
meno a dýchla mu do ucha: „A nejen večeře.“

Phillips chvilku zkoprněle stál, než si uvědomil, že stěny za-
sedačky opět zprůhledněly, Patricie je pryč a on by měl pokrač-
čovat ve svém standardním pracovním dnu.

*

„Takže?“ zeptal se Alex Wallbard. Patricie k němu automatic-
ky přistoupila, když uviděla, jak zápolí s kravatou. Úspornými
pohyby mu vázanku upravila tak, aby nevypadal jako blbec.
„Díky,“ řekl a naklonil se, aby ji políbil, ale uhnula mu, a tak se
jen lehce dotkl rty jejího pravého lalůčku.

„Phillips je prchlivý idiot, ale výborný pracovník, takže se
pro projekt skvěle hodí,“ řekla Patricie.

„Už tě přestal bavit?“ zeptal se Alex pobaveně.

„I kdyby ano, tebe to nemusí vůbec zajímat,“ odsekla.

„Co jsi tak nabroušená?“ nechápal.

„To si jako myslíš, že když jsi mě vytáhl z bahna zákaznické
podpory až sem, do velení, budeš pořád kontrolovat, s kým se

stýkám?“ zuřila. S trhnutím mu dotáhla uzel na kravatě, až zalapal po dechu.

„To mě chceš zabít?“ zasípal a povolil si ji.

„Ne, promiň, jen jsem... víš, ten projekt a zase nová výběrová řízení... je toho nějak moc. Projev k zítřejší příležitosti budeš mít ovšem připravený,“ hodila se opět do módu *profesionálka každým coulem*.

„Výborně,“ řekl Alex a ze zakódovaného šuplíku vytáhl nadiťtou papírovou obálku. „Materiál je sice děsný anachronismus, ale myslím, že se k super tajné dokumentaci celkem hodí. Dej to tomu kreténovi, až uznáš sama za vhodné.“ Podal obálku Patricii. „A Pat?“ zeptal se s mírnou otázkou ve hlase.

„Hlavně neškemrej,“ odbyla ho tvrdě, vzala obálku a odešla. *Kristepane*, pomyslela si rozčileně, *už aby se všechno dalo do pohybu...*

*

Nakonec si předání obálky nechala až na pozdní večer. Jakmile se osprchovala, vrátila se nahá do ložnice a začala se přehrabovat v kabelce. Owen na ni upřeně hleděl. „Zapalovač když tak mám,“ řekl a začal šmátrat na nočním stolku.

„Ten nehledám,“ odušila nevlídně a vytáhla obálku. Tu pak hodila Owenovi na postel. „Až si to nastuduješ, tak to okamžitě spal a opovaž se nepřijít na místo určení.“

„Dobře,“ řekl a jemně si Patricii přitáhl k sobě. Zavrtěla hlavou. „Musím jít domů a pořádně se vyspat, jdu do práce hodně brzy, abych připravila ještě podklady na Alexovu tiskovku.“

Owen přikývl. Zítra se má v showdómu představit nový typ superluxusní jachty, a předobjednávky se hrnuly i od Pentecostova korporátu.

„A příště?“ nechal viset otázku ve vzduchu.

„Pokud ne před odletem, asi budeš mít dlouhé období půstu,“ zasmála se a políbila ho na rozloučenou. Její kořeněný parfém z pokoje vyprchával jen pomalu.

*

Vrátila se domů a vztekle mrskla kabelkou do křesla. Od jisté doby byla až nezdravě našponovaná a měla pocit, že všechny ty malé hry, dílky velké pohyblivé skládačky, které si rozsykala před sebe a měla pomalu pokládat k sobě, nestačí ani uhlídat.

Nalila si trochu skotské a lehce smočila rty. Jakmile se jí do žaludku propálilo teplo alkoholu, trochu se uklidnila.

„Zvládneš to, zvládneš to, Alex je nafoukaná nula, a ty jsi nejlepší,“ povzbuzovala se. Ona je přece tím krkem, který hýbá hlavou Wallbard Corp. A navíc, od té doby, co je ve spojení s...

Zacvrlikal jí pad. Rozbušilo se jí srdce, jestli to není ten, na koho teď myslela. V duchu se uchechtla. *Takové* schopnosti on nemá.

A skutečně. Tohle byl jeden z jejích asistentů, značně bezskrupulózní člověk, kterého si koupila výhradně pro špinavou práci.

Ale teď jí udělal neskutečnou radost.

„Přijal to? Vynikající. Kdo? No O'Brienová, kdo jiný. Bezmezně tě zrzavé mrše věří. Proč? Četl jste její životopis? Je to bývalá vojanda...“ Pak se pousmála. „Pokud je tak dobrý, jak se říká, tak to pro něj problém nebude.“

*

Drobná zrzavá žena stála pod sprchou a nechávala vodu stékat do prohlubní jizev. Neměla jich málo. Tady čistý průstřel, tady hornatá růžová masa ztvrdlé kůže po špatně zaštopované

bodné ráně, drobné bílé čárky po řezech, a tu největší, tu měla na duši. Už hodně dlouho.

Sprcha jí připomínala šumění deště a déšť zase poslední akci v uniformě.

Ondeni, vězeňská planeta, blátivá koule, kde pořád pršelo nebo sněžilo. Ti nejopovržlivější jí říkali „koule sraček“, a určitě tím nemysleli jen jemnou, jílovitou půdu.

Jedno celkem obyčejné ráno se právě na této planetě probudil vězeň číslo 85649, vlastním jménem Noe Grünwald, a prozřel jako nástupce tří velkých mužů z dávných dob – Stalina, Maa a Che Guevary. Domluvil se s několika desítkami dalších mužů, že je čas zaříznout ondenský vězeňský systém a navrátit všemnu moc nebohému vězeňstvu.

„Budeme novou Austrálií!“ hřímal, když věšeli na jednu z hlídkových věží ředitele Věznice 1. Šílenství se přelilo jako brutální, krvavá vlna přes zdi a oplocení z jedné věznice do druhé, třetí, čtvrté... Kápové místních gangů se přes noc stali žalobci, soudci a katy všech, kdo jejich Ondenskému politbyru a Lidovým milicím stáli v cestě. Osvobození vězňové plenili a vypalovali městečka, ve kterých žily rodiny dozorců a pomocného personálu, vraždili, znásilňovali, a když ve třetím týdnu vzpoury osvobodili ženské věznice na protější polokouli, začali okamžitě zakládat novou generaci ondenského lidu.

Planeta zažívala dobu temna, jakou si její kolonisté nikdy nedokázali představit.

A teprve šestý měsíc časů teroru, kdy neměl nikdo nic jisté, se první jednotky Spojené korporátní armády, narychlo spíchnuté a vyzbrojené z těch nejtvrdších členů policie, záchranářů a hasičů, vylodily z ještě novotou vonících výsadkových lodí, aby začaly krvavou kontrarevoluci.

Teprve dvacetiletá Barbara O'Brienová byla mezi posledními, kdo zablátil kanady ondenskou půdou. Vybrali ji jako

nejlepší absolventku aktuálního ročníku policejní akademie. Když jí řekli, že bude místo policistky vojandou, protože to korporáty potřebují, pokrčila rameny a šla.

Trvalo tři roky, než se vězně podařilo zatlačit zpátky, a stálo to moc čísel na obou stranách.

Barbara si ale oslavný jásot při oficiální kapitulaci ondenské Rudé armády a následnou Grünwaldovu popravu neužila.

Tou dobou se ji člen jedné z posledních buněk Lidových milic snažil usmažit zaživa a pak utopit.

Chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že se schoulila na dlaždice v koupelně, které voněly mýdlem, a nechává svoje slzy promíchávat s teplou vodou. Když se za závěsem mihl stín, instinktivně si zakryla rukama hlavu a začala naříkat.

„Mami,“ ozvalo se nad ní vlídně. „Nedělej kraviny a vstávej. Musíš do práce.“

„Daphne,“ zašeptala Barbara stydlivě. „Promiň,“ začala se zvedat.

„Já ti říkala, ať si s tím dojdeš k doktorovi,“ pravila její dcera přísně. Přehodila přes rozechvělou Barbaru osušku a pak ji objala. „A žádný kecy, že nemáš čas!“ pohrozila její skoro dokonalá kopie prstem.

„Starej se o svý, parchante drzá,“ řekla Barbara vděčně. „Sama přijdeš do školy pozdě.“

„To není škola, ale pakáááárna!“ rozhořčila se Daphne. „Fakt tě tu můžu nechat o samotě?“

„Jo,“ přikývla Barbara. „Už to bude dobrý.“

Daphne přikývla, políbila matku na čelo a odešla. Barbara se oblékla do černého střídmeho kostýmku, stopla si taxík a odjela k mengarskému showdómu, kde měla na svého chleboďárce dnes dávat pozor.

„Nenávidím ty zkurvený předváděčky,“ postěžovala si, když se pozdravila s podřízenými a seznámila je s dnešní

situací. Pak si zkontrolovala zbraň a miniaturní sluchátko s mikrofonom, které si prstem vtiskla do levé ušní dírky. Energetická pistole zabzučela a kontrolka náplně zmodrala. Když je zásobník plný, stačí na dvě stě menších a sto větších ran. Barbara spokojeně přikývla a strčila zbraň do pouzdra pod sakem. Chlapi jí kvůli jejím sto šedesáti třem centimetrům často s legrací říkali „malý pivo“, jenže když viděli, jak drobná Barbara složila na zem dvoumetrového chlapa, smát se přestali.

„Je čas,“ objevila se mezi dveřmi Patricie Stephensonová.

„Jasný,“ řekla Barbara. „Tak chlapi,“ řekla patnácti body-guardům, „jdeme na to.“

Nad Mengarou svítalo.

*

„Ty jsi nervózní!“ užasla Patricie dvacet minut předtím, než se Alex chystal postavit za pultík s mikrofonom.

Na to jen pokrčil rameny.

Samozřejmě že měla pravdu. Pořád se cítil jako trpaslík proti odkazu svého otce, úžasného Lemuela Wallbarda, spravedlivého generálního ředitele místní korporátní říše. V době, kdy ostatní kluci proháněli vznášedlové hračky nebo pařili 3D hry, on se učil podvojně účetnictví, byl mlčenlivým pobočníkem při otcových jednáních a bifloval se učebnice ekonomiky. Připadal si jako korunnní princ nového věku, učený k vlídnosti a rozvážnosti vůči poddaným, zajatý v poutech obchodnického vyjadřování i myšlení.

Říkali o něm ledacos. Že je pouhým zlomkem svého otce, že myslí něčím jiným než hlavou, když si vedle sebe postaví takového člověka, jako je Stephensonová... spíš položí, dodávali jiní se zlomyslným úšklebkem.

Ale potřeboval je. I přes to, co o něm říkali, potřeboval svoje náměstky, ředitele nižších a ještě nižších sekcí...

Demokracie není, jen všeobjímající dravý kapitalismus.

Jdi bránit kapitalismus. Nebo aspoň to, co za něj dnes vydávám, dodal si Alex odvahy a vstoupil do slunečného dne.

Jakmile poprvé uviděl, jak lidé zbystrili, když zazněl skrz mikrofon jeho hlas, uklidnil se. Horlivě gestikuloval, s falešnou skromností děkoval všem zainteresovaným v projektu snad včetně uklízeček, chlubil se parametry nové luxusní jachty a maloval pochybovačům světlé zítřky s elegancí a jednoduchostí, aniž by to vyznělo trapně nebo chvástavě. Dva odstřelovači na střeše protilehlých budov naproti showdómu byli jak zkamenělí. Naštěstí byl showdóm díky své gigantičnosti vystavěný doslova na zelené louce a naproti byly jen činžáčky s byty pro personál předváděcího komplexu. Barbara s kamenným výrazem obhlížela diváky a téměř dychtivě očekávala nějaký problém. Poslední dobou byly doprovody Wallbarda po městě nudné a na sousední planety nevytáhl paty. Na to měl Stephensonovou a smečku nižších piárek.

Barbara musela uznat, že nová jachta je krásným kusem práce, ale to bylo tak všechno. Osobně by na ni vydělávala asi pět set let a jediným dopravním prostředkem, kterým disponovala, byl patnáct let starý aeromobil. Ten jí a Daphne dostačoval. Barbara raději zainvestovala do dceřina vzdělání a platila jí školu, která sice sežrala polovinu platu, ale zaručovala Daphne jakous takous profesní budoucnost.

To, že dceruška drobet rebelovala, nebyl problém školy, ale puberty.

Alexův proslov skončil, dav mu nadšeně zatleskal a Barbara si pomyslela, že ten zkurvený sedmilhář si zase všechny omotal kolem prstu.

„Potřebuju si odskočit,“ ohlásil Alex v zákulisí, když potlesk

plebsu definitivně utichl a on se mohl vnořit do společenské sekce předváděcí haly. Barbara přikývla a šla s ním k toaletám. Alex zmizel uvnitř a ona hlídala střídavě levou a pravou stranu chodby. Najednou se kolem ní něco mihlo a ona ucítila náraz do ramene.

Zavrávoral, ale jen tak tak si rovnováhu nakonec udržela. Vtrhla na záchod, kde jí výhled na Wallbarda zakrýval vysoký černovlasý snědý chlap.

Barbara okamžitě vytasila zbraň a nasypala do něj, co se dalo. On se ale otočil a zcela zaskočenou Barbaru střelil do ramene. Zatímco klesala k zemi, útočník utekl.

Z chodby uslyšela křik svých podřízených a s uspokojením si pomyslela, že kavalérie dorazila pozdě, ale přece.

Pak omdlela.

*

„...se nedalo nic dělat. Byl příšerně rychlý,“ uslyšela nad sebou. *Alex?* pomyslela si zmateně. *To už na hranici mezi sněním a bděním slyším hlasy mrtvých?*

„A jak vypadal?“

„Tmavovlasý, snědý, tmavooký, ale přišlo mi, že má hodně trhané pohyby, jako loutka na provázcích.“

Poslední věta Barbaru definitivně vytrhla ze snění. „Nanotechnologie,“ řekla. Okolo její postele stáli čtyři lidé. Dva, které vůbec neznala, pak Patricie a Alex. Měl pouze zavázanou pravou ruku. „Jak dlouho jsem byla mimo?“

„Dva dny,“ řekl Alex. „Mne jenom vyděsil, kulka škrábla ruku a pak trefil vás, načež zmizel. Co jste to říkala o těch nanotechnologiích?“

Barbara se napila a pak teprve promluvila. „Jsou to rekonfiguratory těla – svalů, kostí, barvy kůže a vlasů... když si člověk

takhle upraví konstituci a není na ni zvyklý, pohybuje se dost... legračně. Navíc já do něj nasypu všech šest ran z energetické pistole, a on pořád stojí? Musel mít velmi tenkou ochrannou vrstvu, ale odolnou jako pancíř. Nepochybuji, že se z Entiky pořád sporadicky pašují.“

„Tady jde o ilegální technologie,“ namítl Alex.

„Ano, ale člověk, který vás chce zabít, bude těžko chodit od osmi do čtyř do práce, že ano,“ řekl jeden ze dvou neznámých, kteří stáli nedaleko Barbařiny postele. „Navíc máme podezření, že i někteří vysoce postavení občané vašeho korporátu nanotechnologie v omezené formě používají.“ Významně se přitom podíval na Alexe. Ten pokrčil rameny.

„Dobrá,“ odkašlal si ten vyšší. „Projedeme záznamy z kamer v budově, a až něco zjistíme, dáme vám vědět, pane Wallbarde.“ Pak se s lehkou úklonou otočili a odešli.

Jakmile zmizeli na chodbě, Alexovi se výraz na tváři změnil ve vzteklou grimasu. „Sráči,“ ulevil si. „Šťourají, a hovno vypátrají. Tohle bych si radši zjistil sám. Musím podplatit pár osob, aby oficiální vyšetřování uzavřeli co nejdřív, a pak si na to zařídím vlastní lidi.“ Barbara se v duchu pousmála. Starý dobrý zmetek je zase na scéně. „Vy se koukejte uzdravit co nejdřív, protože Lopez je drzý idiot.“ Alex byl hulvát, ale tentokrát v jeho hlase uslyšela i podtón strachu.

„Budu se snažit, pane,“ přivřela oči bolestí, když se snažila na lůžku povytáhnout o píd' nahoru.

„Fajn,“ kývl stručně na rozloučenou a odešel pryč.

Barbara zavřela oči a usnula. Zdálo se jí o chladu, který jí prolévá celé tělo a zastavuje srdce. Zase ji topili v hluboké čtvercové vaně, tak dlouho, dokud nevydechla poslední záso- by vzduchu z plic a nezačala polykat vodu. Pak ji vytáhli a ona se jen tak tak stačila nadechnout, než ji zase vzali za vlasy, které jí během pobytu v lágru narostly, a surově ji zatlačili pod

hladinu. Pak ji mokrou a zmrzlou uvázali. Měla pocit, že zase visí s rukama nahoře na řeznickém háku a dostává přes záda takovou ránu, až jí to na chvíli vyrazí dech z plic, ještě rozbořavělých po předchozím nášupu. Pach plísně se mísil s aroma-tem krve a o cimru, možná o dvě dál někdo křičel bolestí.

Obrovský stín u dřevěného rohu začal s neúprosnou jistotou brousit nože. Její mysl se v tu chvíli zmateně probírala.

Tohle nesouhlasí. Nikdy tam nebyly žádné nože. Jenom voda a mlácení.

Pak se ten člověk ze stínu vynořil, držel obrovský dranzírák a na Barbaru se usmívala Alexova tvář.

„Nepotřebuju tě!“ křikl a sekl ji kamsi pod žebra. Nic necítila, ale když se podívala dolů, viděla vlastní nohy zalité krví. Zvedla hlavu a zírala do tváře své dcery.

„Nepotřebuju tě,“ řekla s téměř laskavým úsměvem Daphne a pomalu přejela Barbaře neviditelným nožem přes krk. A na- konec se proměnila v ostře řezanou tvář generála Ambrose.

„Jste bezvýznamná, O’Brienová, zapamatujte si to až do smrti. Nepotřebujeme vás.“

*

Barbara se probudila, rychle dýchala a zírala na temný strop. Zpod dveří na chodbu prosvítal tenký proužek světla, a to jí pomohlo ujistit se, že nepropadla z jednoho zlého snu do dalšího.

Možná, že kdyby byla jen zajatá a mučená, přenesla by se přes to, byť by potřebovala odbornou pomoc.

Jenže oni ji zradili.

Johannes Rattner, vedoucí buňky lidových milicí, která Barbaru jednoho deštivého rána zajala na hlídce, dostal od samotného Grünwalda jasné pokyny o tom, jak s rukojmím zacházet. Nejdřív se k ní chovali sice stroze, ale slušně, jenže to se

změnilo v okamžiku, kdy jim generál Ambrose oznámil, že poručík O'Brienová není tak důležitá, aby ji chtěli směnit za jednoho z nejbližších Grünwaldových pobočníků.

Pak jí začal tvrdý režim.

Ale i když ji tvrdě bili a skoro obden topili ve studené, chlorem páchnoucí vodě, ze které měla pořád štípání v očích a náběhy na zvracení, nikdo ji neznásilnil. Ani jednou. Když se na to jednou zeptala Rattnera, ten se k ní obrátil a posměšně ucedil: „Jsi příliš měkká, imperialistická čubko. Z tebe by pro naši věc dobré děti nebyly.“

„Tak proč jste mne nezabili?“ zašeptala přes rozpraskané rty.

„Protože jsi takhle zábavnější,“ řekl a uštědřil jí ránu do břicha. „Když tě mlátím, představuju si, jak vyrážím duši ze samotného nitra těch vašich zasraných korporátů.“

Uvědomila si, že zase upadla do mělkého spánku. Blouznění, ve kterém slyšela skutečný tlukot svého vyděšeného srdce, se mísilo s prazvláštními sny. Mučírna zmizela a místo ní z vyprahlé země vyrostly zpívající kaktusy a kolem nich se kolébala zvláštní šupinatá zvířata s ježatými jazyky.

Barbaru to uklidnilo natolik, že dokázala ještě na pár hodin poctivě usnout.

*

Tuhle práci vzala před rokem. Prostě se přihlásila na inzerát a po řadě simulovaných situací, které byly součástí velmi přísného výběrového řízení, se dostala na místo šéfky Wallbardovy ochranky. Na psychotestech se chovala velmi přirozeně a klidně, najela na jakousi soukromou automatiku. Pokud byla v záprahu dnem i nocí, bylo to v pořádku.

Strašné byly noci a samota. Wallbarda nesnášela kvůli

sukničkářským manýrům, u Stephensonové se nedokázala zbavit dojmu, že je ta ženská profesionální zlatokopkou. Wallbardovi ale nic neřekla, tu práci potřebovala.

Možná, že kdyby byla sama k sobě i ostatním vřelejší, čekal by ji po návratu do pracovního procesu i upečený dort. Takhle stačilo jen pár potěšených pohledů od podřízených a občasné poplácání po zádech. Koneckonců, byla pryč jen dva dny. Nejvřelejší byl samozřejmě opět Wallbard.

„To je dost,“ utrousil kysele, když se objevila v jeho kanceláři. „Poletíme spolu na Tiridare, přivezli tam nový typ antigravitačního zařízení, větší a výkonnější. Chci to vidět pracovat.“

Barbara si v duchu povzdechla a zeptala se: „Kdy vyrazíme?“

„Zítří. A O'Brienová, doufám, že už jste absolutně zdravá.“

„Jinak bych sem nelezla,“ odsekla popuzeně, a když uviděla jeho tázavý pohled, dodala mnohem krotčeji: „Pane.“

„Dobře. A už nikdy se mnou nemluvte tímto tónem. Ani v soukromí, natož na veřejnosti,“ řekl nebezpečně laskavým hlasem. „Teď padejte.“ Barbara přikývla a pakovala se z kanceláře ven. Cestou se zamračila na Patricii Stephensonovou, se kterou se akorát minula mezi dveřmi.

„V nemocnici jí asi vstříkli novou dávku drzosti,“ řekl Alex nespokojeně. „Doufám, že mi neseš dobré zprávy.“

„Nesu. Nový antigravitační stabilizátor byl před pěti dny vyexpedován ze Sipeky na Tiridare a vše probíhá podle plánu.“

„Perfektní. To by mělo zajistit delší dobu pro těžbu tiridaria, plus výkonnější těžební drony.“

„Bude to velkolepé,“ řekla Patricie zasněně.

„Na velkolepost ti kašlu,“ zavrčel Alex. „Hlavně ať to zvýší produkci.“

„Pochopitelně. Jsi houby romantik.“

„Na romantiku zbude čas, až bude projekt hotový,“ ustoupil mírně Alex.

„Já vím, já vím,“ konejšila ho a hladila mu vlasy. Pak ho políbila. „Večer mám volno,“ zašeptala mu do ucha. „A hodlám ho celičský věnovat jen a jen vám, pane továrníku.“

Samozřejmě že to dělala cíleně, a samozřejmě že ji to ne vždy bavilo. Jako třeba se šéfem zákaznické linky, s tím potícím se vepřem, co čpěl mentolkami. Brala tento vztah, velmi ironicky řečeno, jako odrazový můstek k lepším perspektivám. Později na něj narafičila past ve formě špatně zpracovaných statistik. Věděla, že muže, se kterými se musí zaplést, bude zajímat hlavně zvenčí, v tomto případě nemělo smysl dávat najevo vyšší inteligenci. Pokud byla na postu vedoucí žena, musely nastoupit drobné manipulace, pomluvy, nepokoj na oddělení, šířící se jako loužičky jedu, odstranění slabých kusů a zajištění si oddanosti těch silných. Za tři roky, které strávila ve „vrchním velitelství“, musela taková škatulata hrát pětkrát. Nutné zlo, některých poškozených jí bylo drobet líto, ale šla si tvrdě a přímo za svým. Člověk přece musí mít jasnou představu, kam se chce vyšplhat.

A jí chybělo přehmátnout na poslední příčku žebříku.

Kapitola 4

Alex Wallbard byl mrzutý, ale i O'Brienová poznala, že o několik procent víc než standardně.

Jako kdyby nevěděl, že na Tiridare prší skoro nonstop, a když neprší, je zamračeno, pomyslela si pobaveně Barbara. Nebo že by to byly ty tiridarské chobotničky, které snědl ještě na palubě Orky?

Podíval se na ni se směsicí zoufalství a nevolnosti, ale ona si zachovala kamennou tvář. *Kdy jsi tu vlastně byl naposledy?* přemítal a zíral úzkým oknem raketoplánu na blížící se šedomodré vzory vodní planety. Možná zahlédne i jedno z migrujících měst.

Pak si konečně vzpomněl. Bylo to tak před patnácti lety, on jako pubertální dítě, otec v plném rozpuku, nikoho tehdy nezapadlo, že za pár měsíců skolí Lemuela Wallbarda něco tak strašlivě triviálního, jako je prasklý žaludeční vřed.

Pamatoval si, že víc než na pohostinnost jednoho z mnoha místních miliardářů, jehož jméno mu vypadlo, se zaměřil na otrokyně. Díval se na dívku, která jako živoucí socha stála na podstavci, skoro bez hnutí, jen mrkala. Byla úplně nahá,

a jelikož to byla otrokyně, mohl si ji studovat, jak chtěl. Sáh-
nout si se styděl, koneckonců, mohl by se dopustit obrovské
urážky pána domu. Na cizí věci se nesahá. Alex si uvědomil, že
dívka má mokré oči a lehce vibruje. Když budík ve společenské
místnosti odbil celou hodinu, prudce vydechla, podívala se na
Alexe a pomalu, toporně odešla pryč.

Teprve pak si uvědomil, že asi slzela bolestí. Měl by s ní sou-
cítit, jenže až příliš často slýchal, že Tiridarci byli „stvořeni
k tomu, aby nám sloužili, a s tím zkrátka nic nenadělaš, chlap-
če“, takže necítil nic. Vodní dívka nebyla víc než jakýsi druh
dvounohého mazlíčka.

O pár minut později ji vystřídala jiná Tiridarka, ne tak
hezka, ale než se vpasovala do role živé sochy, mrkla na něj
a usmála se.

To bylo překvapující. Pohled dívky, která odešla, byl naopak
hluboce nenávistný.

„Líbí se ti ta voďačka?“ zeptal se pán domu. Alex na něj vy-
plašeně pohlédl. „Můžeš si ji půjčit, jestli chceš.“

Alexův otec si odkašlal. „Na to je příliš mladý, Theodore.“

„Promiňte, pane řediteli,“ upadl do rozpaků pán domu.
„Zde na Tiridare jsou chlapci ve věku mladého pána už... ak-
tivní.“

„Rádi okusíme jiné aspekty vaší pohostinnosti,“ řekl Le-
muel a na Alexe se šibalsky ušklíbl. Nikdo kromě něj to gesto
neviděl. Alex dlouho nechápal, jak jeho otec dokáže být vůči
němu přísným a milujícím rodičem, a přitom zvládat i roli ne-
kompromisního vládce planetární soustavy. Teprve po letech
si uvědomil, že podřízení ho nikdy nezažili tak jako jeho rodi-
na, a o to víc mu byl vděčný, že si nechal tu laskavější tvář jen
a jen pro lidi, které miloval.

Alex tohle zatím nezvládal. Koneckonců si nemyslel, že Pa-
tricii miluje. Spíš ji... respektoval.

Žádné město neviděl. Když mu nahlas zaškrundalo v žaludku, měl pocit, že se Barbara tiše, škodolibě uchechtla.

Šlehl po ní pohledem a ona nasadila smrtelně vážný výraz. O podobě trasy, kterou Wallbard půjde, dostala kvalitní informace od předáka a s dostatečným předstihem, což vzhledem k bleskurychlosti návštěvy bylo před dvěma dny. Několikadenní cesty na palubě *Orky* Barbaru skličovaly, i když na sobě samozřejmě nedala nic znát. Hodně ji zneklidňovalo, že většina stanice *Poseidon* je podobná starodávným ponorkám z námořního věku, samé potrubí, přepažení a vodotěsné dveře. Nebylo ale divu, bouře na Tiridare byly strašlivé a obrovské vlny dokázaly stanici smést jako drobeček chleba ze stolu. Silné stabilizátory na osmi „nohách“ stanice však zatím odolaly každé vlně.

„Co je?“ zavrčel popuzeně s pohledem na Barbaru. „Smějete se, že je mi blbě?“

„Ne, pane,“ odvětila smrtelně vážně.

„Zkurvený chobotničky,“ vyrazil ze sebe a sežvýkal dvě tobolky probiotik. Za pár minut vydechl úlevou. „Takže jaký je plán?“ zeptal se, když se mu útroby definitivně uklidnily.

„Půjdeme z přistávací plochy pro čluny touto chodbou,“ vyvolala si Barbara plánek na padu a ukázala jej šéfovi. „Naštěstí nebudeme nikde odbočovat, jen se chodba hodně klikatí.“ Prstem posunula snímky. „Vejdeme přímo do místnosti velínu s panoramatickým oknem. Tam bude ideální výhled na spuštění nového typu antigravitačního zařízení. Velín je oddělitelný od základny, takže se pak můžeme i proletět. Sice tuto možnost nevyužívá kapitán Van Gaal často, ale když budete chtít...“

„Viděla jste to někdy při práci?“ zeptal se jí Wallbard. „Tu... antigravitační věc?“

„Ne,“ řekla. „Nikdy jsem na Tiridare nebyla.“

„Současný typ byl uveden do provozu ještě za šéfování mého tatíka. Podle toho, co mi vyprávěl, je to velkolepá podívaná.“

S drobným zaškubnutím přistáli na plošině.

Obloha přešla z temné do kovově šedé. Na pár minut přestalo pršet. Wallbard zívł, ale když přišel kapitán Van Gaal, maska příjemného vedoucího všehomíra byla pevně na svém místě. Po úvodních zdvořilostech vykročili kapitán s Alexem v družném rozhovoru a Barbara za nimi. Nelíbilo se jí, že není vpředu, tak aspoň rozmístila své muže do každého volného rohu. Van Gaal, i když byl menší a podsaditý, si to rázoval překvapivě rychle a Alex se začal trochu zadýchávat. Nicméně pečlivě vypěstovaný úsměv ho neopustil, a když konečně došli do velínu, Alexovi se upřímně rozšířily oči úžasem.

Velín neměl žádné viditelné stěny. Před nimi a okolo nich bouřil ranní oceán a celá masa těžební věže byla za nimi. Vlevo od nich gigantický instalační dron vypadající jako chromová chobotnice jemně vkládal do připravených masivních spon dlouhou tyč, která vypadala jako seskládaná z kovových šupin.

Barbara očekávala čilý ruch, ale práce ve velínu probíhala podezřele uvolněně. Když mrkla na displej nejbližší sedícímu technikovi, pochopila, že jsou na takové tempo zvyklí. Zde se nic neděje z minuty na minutu, kromě výstřelků veličenstva moře.

Pak začali technici vyvolávat důležité informace.

„Rekalibrace spon stoprocentní!“

„Palivové články se dobíjejí, aktuálně sedmdesát procent!“

„Manévrovací trysky na sto procentech!“

„Tak se proletíme,“ řekl Van Gaal spokojeně. Se všemi to lehce trhlo a hladina kolem nich se začala pohybovat.

„Minulý týden sondy našly velmi bohaté naleziště asi pět set námořních mil severně od našeho předchozího,“ řekl kapitán. „Už jsme téměř u něj. Pane Wallbarde, chcete si zajít do kajuty odpočinout, nebo tu vydržíte?“

„Vydržím, a velmi rád,“ řekl Alex. „Chtěl bych se vás zeptat na spoustu věcí.“

„Jsme na místě,“ oznámil kapitán. Barbara v duchu obdivovala jeho trpělivost, odpovídal dorážejícímu Wallbardovi na sebemenší pitomost a nikdy se ani neušklíbl nebo útrpně nepovzdychl. Asi tu o zvědavé návštěvníky měli nouzi.

„Naši technici propočítali, že na nové antigravitační zařízení by měla stávající platforma dostačovat,“ oznámil Wallbard.

„Já si na tuhle věž nestěžuju,“ řekl kapitán. „Je bytelná, dobře postavená... sám jsem si kolikrát říkal, že by snesla větší antigravitačku, než jsme měli.“ Šlehl očkem po Wallbardovi, který ale jen přikývl.

„Museli jsme to nejdřív ozkoušet. Máte tu tvrdou práci, nechtěli jsme vás ještě víc ohrožovat instalací neotestovaného zařízení,“ objasnil Alex.

„Jsme vám za to vděční,“ řekl kapitán.

„Co voďáci, nezlobí?“ zeptal se Wallbard. „Ten nový typ obojku funguje dobře?“

Barbara sebou při vyslovení hanlivého názvu pro tiridarský lid lehce trhla.

„Ano,“ řekl kapitán. „Dávají silnější impulzy, takže vzpurnější jedinci jsou hned jako beránci.“

„Jak často musíte někoho potrestat exemplárněji?“ zeptala se Barbara a lehce zbledla, když se po ní Alex nevlídně podíval.

„Párkrát do roka,“ řekl Van Gaal. „Ale takové tvrdohlavce spočítáte na prstech jedné ruky.“

„Ideální podřízení,“ řekl Alex spokojeně.

„A ztráty při pracích?“ odvážila se ještě Barbara. Na Wallbarda už se radši ani nedívala.

„Několik set kusů měsíčně,“ připustil Van Gaal zklamaně.

„Hlavně v odvodněných oblastech, strašně rychle usychají. Samozřejmě zaměstnáváme jenom samečky.“

„Samozřejmě,“ ujelo Barbaře důrazněji, než zamýšlela.

„Tak dost!“ vyjel ostře Wallbard na Barbaru. „Přece si nedeme kazit zajímavý den hloupými rasovými hádkami.“ Znovu se usmíval, ale oči měl plné hněvu, když se na Barbaru podíval.

Jistěže jenom samečky, pomyslela si Barbara pochmurně. Dívky jsou odebírány matkám ještě jako malé, aby dělaly děvky nebo živé dekorace v bytech zdejších zbohatlíků. Nedokázala na Tiridarské myslet jako na samičky a samečky. Vždyť vzešli ze stejné planety jako my! Mohou snad za to, že je zdejší mikroorganismy žijící v moři během pár generací přizpůsobily na optimální život pod vodou?

A recyklátor vody pro jednoho dělníka stojí neodolar padesát.

*

Velín se oddálil od plošiny a jako malý létající talíř se vznesl vysoko nad ni. Wallbard, Barbara plus tři další bodyguardi spolu s Van Gaalem zírali dolů. Tyčovité antigravitační zařízení se na masivních kovových pažích s obrovskými klouby vysunulo horizontálně od stanice a celý komplex teď vypadal jako provazochodec, který před sebou třímá dlouhou tyč pro udržení rovnováhy. Její předchůdkyně už odpočívala někde u dna mnoho set mil za nimi. Moře kolem základny zuřivě bouřilo, a navíc se ještě spustil ne sice prudký, ale vytrvalý déšť. Kovové paže nastavily tyč svisle k hladině oceánu a gigantické řetězy začaly tyč zanořovat pod hladinu.

„Zanořená část tyče má na konci diamantovou vrtnou hlavici, která začne vyvrtávat otvor pro zakotvení,“ vysvětlil Van Gaal do pléna. „Tyč měří kilometr a čtvrt, z čehož dotyčných dvě stě padesát metrů zůstává pod zemí.“

Wallbard se nehnul, jen fascinovaně zíral pod sebe.

„Teď trochu klesneme,“ řekl Van Gaal a pokynul pilotovi velínu. „Obletíme tyč tak, abychom měli plošinu přímo naproti sobě. Ta je ovšem v této chvíli již několik mil vzdálená, protože perimetr těžební oblasti bude tentokrát širší než standardně.“ Velín se vznášel těsně nad neklidnou hladinou. „Hloubka ke dnu je zde podle průzkumných dronů čtyři sta padesát metrů, takže máme ještě pár desítek metrů k dobru.“

„K dobru?“ zeptala se Barbara zaraženě.

Místo kapitána tentokrát odpověděl Wallbard. „Spodní část tyče, tedy to, co ční z vody, je klidná. Ale ta vrchní... rozdrtilo by nás to na kaši.“

„My ale poletíme úplně ven. Komunikante Reesi,“ pokynul kapitán muži se sluchátky na uších, „vyvedte nás do bezpečí a pak uvědomte základnu, že mohou začít.“ Jakmile byl velín v dostatečné vzdálenosti, vrchní část tyče se začala rozpadat, loupat na tisíce jednotlivých kovových šupin, které v malém úhlu začaly dopadat do vody okolo tyče. Barbara si s úžasem uvědomila, že jsou s vrchní částí tyče, která jenom ubrala na průměru, spojené tenkými energetickými paprsky, jako světelné udice s bizarním prutem. Nyní se užší vrchní část tyče začala otáčet po směru hodinových ručiček, postupem času čím dál rychleji.

Energetické paprsky se začaly prodlužovat a šílený vířící kotouč ustupující vody se rozšiřoval.

„Sto metrů, a postupujeme!“ tlumočil komunikant úda-je z plošiny. „Sto padesát, dvě stě, dvě stě padesát, tři sta...“ počítal po padesáti metrech. „Poloměr pět set metrů, pane,“ oznámil s neskrývanou úctou komunikant. Šíleně vířící tělesa přetrhla energetické pouto s tyčí a poskládala se v stříbřitou válcovitou stěnu. Uvnitř bylo sucho, ještě vlhké vyvřeliny a rozdrcené ryby s korály, vně miliony galonů vody.

„Jelikož antigravitační tyčové zařízení je děsně dlouhý název,“ protrhl ohromené ticho kapitánův hlas, „máme pro to tak trochu familiární jméno.“

„Můžu hádat?“ osmělila se Barbara. Wallbard se na ni tentokrát nezlobil, byl příliš paralyzovaný velkolepostí toho, co viděl. Kapitán potěšeně kývl.

„Mojžíšova hůl?“

*

Do kilometrového kruhu suchého dna nalétávaly těžební a nákladní drony, následované šesti kapslemi plnými obojživelných údržbářů. Nejtvrdší práci dělala technika, ale drobné kusy rudy, která zdobila celé dno tiridarského oceánu, vykutávali vodní tvorové. Nad nimi se majestátně tyčila Mojžíšova hůl a s hlubokým bzučením udržovala drobné části v pevné a nepropustné zdi. Velín přistál na dně mezi pracujícími a Wallbard poprvé v životě, stejně jako Barbara a osobní strážci, stanul suchou nohou na mořském dně. Vzduch byl do poslední molekuly prosycený vlhkostí slané vody.

„Původní hůl měla výdrž jen čtyři hodiny a nabíjela se osm,“ řekl Wallbard. „Tahle by měla mít výdrž osm, širší perimetr vysoušení a nabíjet se čtyři hodiny. Těžbu to zvýší nehorázně.“

„Pak ale budeme potřebovat i víc nákladáků a dronů,“ řekl kapitán. „Větší území, víc pracovní síly.“ Ustoupili pufajícím a kýchajícím vznášedlu, které mělo korbu naplněnou rudou.

Wallbard přikývl. „A až se tato hůl osvědčí týden v provozu, dodáme ji i na druhou plošinu,“ dodal potěšeně. „Zatím to vypadá moc dobře.“

Což je ten nejlepší čas k tomu, aby se něco posralo, pomyslela si Barbara kysele.

Kapitola 5

Tuomas pociťoval lehkou úzkost, když cestoval mezi korporáty. Tato drobná paranoia z něj opadla až ve chvíli, kdy palubní celní kontrola projela jeho stokrát inovovaný falešný pas a on se vmáčkl do přiděleného sedadla. Žádný křik, žádné stíhání.

Se znechucením vzpomínal na chvíle, kterými vrcholily skoro všechny jeho mise. Rekonfigurační program končí, a Tuomas v koupelně pronajatého pokoje v místním hotelu pláče bolestí. Proměna tam i zpátky nesmírně bolela. Dokud to nebylo stoprocentně nutné, Tuomas si nebral anestetika, protože se bál, že si na ně vytvoří závislost. Proto vždy slzel a třásl se pod sprchou, močil krev, která vyplavovala mrtvou várku rekonfiguratorů, z kůže se mu smýval tenký film z mrtvých štítových nanů a vteřiny se mu prodlužovaly na léta. Když celá tortura skončila, cítil se unavený jako kotě a první kroky ve svých standardních rozměrech měl vrávoravé a nejisté. Modřiny po kulkách, které tentokrát chytil do zad, byly tím nejmenším problémem.

Zvoral jsi to. Musíš na nějakou dobu zmizet.

Wallbarda stihl jen škrábnout ledovou kulkou do ruky, což bylo nepřijatelné fiasko. Cestou ven se ještě přesvědčil, že střelil strážkyni tak, aby nezemřela. Za ni zapláceno nedostal, takže pokud ho extrémně neohrožovala na životě, nebylo proč ji zabíjet. Pak díky mikroposilovačům svalů zmizel v chodbách, dřív než na toaletu vpadli ostatní bodyguardi. Na kamerách nenajdou vyšetřující nic – naboural se do nich už večer předtím a nahrál slepou smyčku, která se aktivovala ve chvíli, kterou potřeboval.

„Kávu?“ vytrhla jej z myšlenek stevardka.

Tuomas zavrtěl hlavou. „Jen sodovku, prosím.“

Kdopak si asi přál smrt generálního ředitele? zeptal se Tuomas sám sebe. *Podle přesných podkladů k akci to musel být někdo velmi, velmi blízký.*

Pak zavřel oči a neklidně usnul. Na obavy o vlastní život bude času dost později.

*

První zastávkou po Tuomasově úniku z Mengary byl byt v malém městečku na tropické planetě Legista, jehož stěny zdobily police, ze kterých vyhřezávalo všelijaké harampádí. Uprostřed technologického chaosu seděl Cesar Giordano, dvacetiletý mladíček s mozkem génia, a projížděl soubory na zabijákově harddisku.

„Takže tohle je ten originál?“ zeptal se po chvíli ticha Cesar.

„Ano,“ řekl Tuomas. „Už jsem ti to říkal.“

„Dyť jo,“ pravil mladík a už se zase věnoval své práci. Dlaněmi v ovládacích rukavicích komíhal ve vzduchu sem a tam a záplava dat před jeho očima zhasínala a rozsvěcela se, ohýbala se, rozprskávala v pixelových ohňostrojích, anebo bledla, až zmizela docela. Cesar v chaosu vyčetl řád.

„Nechápu, že můžeš žít v takovém pařníku,“ zabručel Tuomas a znechuceně si setřel dlaní pot z čela.

„Cha!“ vyprskl podrážděně Cesar. „Nevíš, co mluvíš. Navíc je tu větší klid než doma na tiridarských migrujících městech.“ Na chvíli se zarazil a zíral na neonový obdélník před sebou. „Jsou tam ještě jedny data, zašifrované,“ řekl.

„Není to doufám závislé na DNA? Majitelku jsem pustil k vodě,“ řekl otráveně Tuomas.

„Ne. Je to trapně pitomá šifra na zneviditelnění souborů. Dobře tě trklo, že ti systém ukazuje větší obsazenost daty. Ten harddisk je zřejmě z třetí až čtvrtý ruky a původní majitelé po sobě neumějí dobře uklízet.“

Tuomas si pomyslel, že Cesarova „trapně pitomá šifra“ by dala zabrat kryptotechnikům u Wallbarda nejmíň den. Nahlas ale nic neřekl. „Ptát se, jestli to rozlouskneš, by bylo jistě velmi urážlivé,“ zkusil opatrně.

„Bylo, páč už je to hotový,“ řekl Cesar, mocně máchl rukama, až se zvrátil v křesle a prostor v pokoji vybuchl neonovými daty.

Tuomas zíral na odhalená data a tvář mu zbledla zděšením.

„Tys říkal, že je to bomba, co?“ zazubil se Cesar potěšeně. „Tohle spíš vypadá na kurevsky velkou atomovku.“

„No těbůh,“ uklouzlo Tuomasovi. Cesar máchl znovu rukama a data jako kouzelným mávnutím proutku zmizela.

„Teď už si to můžeš prostudovat kdykoliv a kdekoliv. Ještě jsem ti tam narouboval speciální prográmek, kterej okamžitě vyčistí historii procházených souborů, ať už si to projedeš veřejně nebo soukromě.“

„Díky,“ řekl Tuomas a k balíku bankovek, které Cesarovi původně chtěl dát, přidal ještě tři tisícovky. Když hacker paklík přepočítával, nadzdvihl obočí. „To je za to koště,“ řekl Tuomas s nelíčeným vděkem.

„Mám pusku na zip,“ ukázal gestem Cesar a Tuomas z doupěte odešel, našponovaný jako struna. Cesar se v přítomnosti svého pařníku šťastně pousmál. Pak vytočil jedno číslo a sdělil krátký vzkaz.

„Bleška už je v kožichu.“

*

O několik hodin později seděl Tuomas v pronajatém apartmánu nad pobřežím Legistanského moře, které bylo kvůli přeměře nachových řas krvavě rudé, a chystal se prostudovat si dříve neviditelné soubory. Dveře na verandu byly otevřené a dovnitř profukoval teplý, voňavý vzduch. Aroma okolních rostlin Tuomase uklidňovalo, což byl i jejich účel. Díval se na harddisk ve své dlani s ještě větší nedůvěrou než předtím. Naštěstí byl tento „hotel“ shlukem bungalovů čtvrt míle od sebe, takže měl dostatek soukromí na to, aby si soubory přehrál i s dveřmi dokořán. Srdce se mu klepalo vzrušením a strachem, nicméně zvědavost zvítězila a Tuomas vsunul harddisk do slotu pokojového počítače.

Plocha nad počítačem rozkvetla obrázky souborů. Tuomas si je otevíral, jak šly po sobě, tedy abecedně.

Po čtyřech hodinách soubory zavřel a v nadcházejícím soumraku usilovně přemýšlel. Vyšel ven do hvězdné noci a sledoval tři měsíce Legisty, rudý Rohar, vodnatý Aiar a zelenavý Gedar.

Já jim to říct nemůžu, kdo by věřil nájemnému zabijákovi? sdělil v duchu třem mlčenlivým oběžnicím. Nejsem zavázaný šéfům ani jednoho korporátu, jednoho jsem dokonce měl zabít, ale tohle... tohle zavání přílišným průšvihem...

Když zvedal sklenici se zelenou whisky k ústům, sklo mu cinklo o zuby.

Navíc podle datemek na příkazech k odletu už byla celá věc dávno v pohybu.

„Počítači,“ řekl lehce nakráplým hlasem, „najdi mi data o absolventech ročníku 2529, univerzita Tiridare, katedra technologická, a jejich další kariéry.“

Počítač začal brblat data a jména. U některých jmen Tuomasovi před očima prolétla mlhavá podobizna spolužáka, u jiných už vůbec nic.

„Leni Krauseová,“ řekl počítač a Tuomas křikl: „Stop!“

Na tu si vzpomínal přesně. Krásná subtilní tmavovláska s téměř bílou pletí, velkýma modrýma očima, která když si na abiturientský ples přivedla svou dívku, zlomila srdce snad všem chlapcům ze třídy. Leni místo romantických knih četla knihy válečné (Tuomas kdysi zahlédl název jedné z nich v jejím padu) a po absolvování Tiridarské univerzity odešla pracovat ke konkurenci na Kajatyr. Tuomas si vzpomněl, že ji kdysi viděl ve zprávách po likvidaci povstalců, kteří zabrali stanici. Znovu si ten záznam, deset let starý, vyvolal na obrazovku.

Leni byla mladinká, ušmudlaná a neuvěřitelně unavená, přesto však trpělivě odpovídala na otázky reportérských hyen, které přiletěly téměř okamžitě, jakmile byly poslední jednotky povstalců rozprášeny. To, že byla vržena do víru událostí proti své vůli, když byli při partičce pokeru ve spodních patrech zabiti všichni vyšší důstojníci, někteří méně empatictí reportéři neváhali Leni omlátit o hlavu, byť to nebyla její vina. Obrázky unavené komandérky střídaly názory občanů stanice, které Leni hodnotily od „udatné a skvělé ženy“ až po „zbabělou sodomitku, která nebyla schopna tvrdého úderu proti teroristům“. Tuomas se kysele pousmál. Poslední hodnotitel byl nechvalně známým představitelem hnutí, jehož občasné akce by s přimhouřením jednoho jediného oka mohly být označené za teroristické se stejnou váhou jako

přepadovka povstalců. A to byli jen hladoví zoufalci z Gempany, kterých přežila z původního pendlu sotva třetina a chtěli být „jen slyšet“. To, že se tak stalo hrubě nešťastným způsobem, byla věc druhá.

Tuomas zastavil záznam a dlouho se díval obrazu Leni do očí.

„Počítači, kdy letí nejbližší spoj z Legisty na Kajatyr?“

„Za pět hodin.“

„Rezervace letenky na jméno Kevin McCalister, ihned.“

Ještě před odletem odeslal díky letištní poště malé expresní balíčky obsahující harddisky s kopiemi obou sad dat do úschoven na Necha-Wu, Gempaně a St. Claře. Gempanská schovávačka byla pěkná drzost vůči Franklinovi, ale Tuomas prostě nemohl odolat.

V lodi si na padu trasoval cestu, která mu nedala spát. Pořád měl náskok, ale přišel mu děsivě malý, protože se počítal na desítky hodin. Nějaký čas na sedadle tvrdě prospal, ale pak se s trhnutím probudil a dezorientovaný se vyděšeně díval okolo sebe.

„Jste v pořádku?“ zeptala se jej letuška, podle bělounké pleti a černých vlasů rodilá Tiridaranka. Žábry na krku jí chránil šátek. Díky druhému výdechu skrz skřele měl její hlas okouzlující přízvuk.

„Poprosím o vodu,“ řekl chraptivě. „Obyčejnou.“

Letuška se usmála a odešla. Za chvíli už její jemné štíhlé ruce spojené téměř průsvitnými blánami mezi prsty podávaly Tuomasovi pohárek s vodou. Letušce se trochu vyhrnul rukáv a Tuomas zahlédl kousek plastové trubičky, nepochybně vedoucí letušce do žíly. Pokud obyvatelé Tiridare žili delší dobu mimo svůj přirozený habitat, sesychali. Tuomas nepochyboval, že má dívka někde schovaný droboučký recyklátor vody. Letuška postřehla jeho pohled a omluvně si rukáv narovnala.

Sklopila oči s dlouhými řasami a Tuomas pochopil, proč si tyto křehké, na péči náročné bytosti mnoho lidských mužů bere jako společnice. Byly až nelidsky krásné.

„To je v pořádku,“ řekl tiše. „Nemusíte se stydět.“ Pohlédl na její jmenovku. „Valentino.“

Dívka se lehce zarazila a šepem poděkovala. „Hodně lidí námi stále... opovrhují,“ řekla tichounce. „Ještě nějaké přání?“ dodala potom formálním tónem.

„Za jak dlouho budeme na Kajatyru?“ zeptal se Tuomas.

„Zhruba za dva dny, pane,“ odpověděla Valentina.

„Děkuji,“ zavřel Tuomas oči a nechal si lehátko sklopit níž.

„To budu mít ještě čas trochu si utřídit myšlenky.“

Valentina se odvrátila, když viděla, jak malý blondátý muž začal téměř okamžitě rytmicky oddychovat.

*

Po přistání na Kajatyru Tuomas okamžitě opustil proud cestujících a snažil se najít prostory údržby. Po nekonečném bloumění v úzkých uličkách zaslechl dva mužské hlasy. Tuomas se vmákl do úkrytu za větvením čtyř trubek.

„Rebelové to tentokrát pěkně projeli, kolik jsi na ně vsadil?“

„Ani se neptej...“

Technici ve žlutých overalech prošli a Tuomas se přestal skrývat. Do doby, než se vymotal až do hangáru opravných dronů, nepotkal ani živáčka. Kajatyr, stejně jako jiná tělesa pobývající ve vesmíru, trpěl drobnými bolestmi, jako jsou únava materiálu, zásahy od mikrometeoritů a samozřejmě závady na manévrovacích tryskách.

Servisní drony sice pracovaly bez lidské posádky, ale jedna loď pro člověka zde přeci jen byla. „Předák“ programoval

drony přímo ve vesmíru a jeho loď byla počítačem nezávislým na stanici – bylo to tak uzpůsobeno kvůli tomu, že staniční počítače byly často vytíženy buď vědeckými, nebo těžebními propočty a bylo by hodně trapné zahodit několik týdnů práce kvůli mouchám v opravářských programech, které by mohly destabilizovat celý systém stanice.

Tento typ „předáckého“ botu nebyl modernizovaný, takže Tuomase nečekala žádná identifikace sítnicí či otiskem prstu, za což byl neskonale vděčný. Stejně si potřeboval jen vytáhnout data. Na netu byly údaje o Kajatyru z bezpečnostních důvodů zoufale okleštěné, v databázi samotné stanice a pracovního stroje je nenašel vůbec.

Přehrát si plány stanice do soukromé datky zvládl během mrknutí oka. Tuomas spokojeně vylezl z botu, a když se zpoza nejvzdálenějšího rohu vynořil zamyšlený technik s padem v ruce, Tuomas na jeho ohromený výraz odpověděl s tím nejnevinnějším obličejem, jaký dokázal nasadit: „Dobré! Já se moc vmlouvám, asi sem zabloudil.“

Technik kývl. „To se tu stává imrvére,“ řekl lehce nakvašeně a došel až k Tuomasovi. „Prd navigace, prd zabezpečení. Podťe, vyvedu vás.“ Tuomas se vděčně pousmál a nechal se technikem čpícím tabákem a potem vyvést zpátky do haly pro odbavené cestující.

„Hej ty! Vodačko!“ zahulákal technik ke štíhlé postavě, která na parapetu teď prázdné kóje pro recepční studovala nějaké materiály.

„Ano, opičáku?“ odvětila s mírným úsměvem dívka.

„Tenhle mamlas zabloudil, vem ho do civilizace, dík!“ A technik zase zapadl do dveří údržby.

„Ale, my už jsme se přeci viděli,“ zašveholila dívka a Tuomas si s nelibostí uvědomil, že je to Valentina. Jenže technik nic nezaslechl, protože si dávno šel zase po svém.

„Zřejmě jsme si souzení,“ usmál se Tuomas, když z pohledu dívky nevyčetl žádné podezření. „Tak mne vedte, má krásná najádo,“ nabídl jí rámě.

Valentina se zvonivě rozesmála a zavěsila se do Tuomase.

Když došli do jeho pokoje, který našli podle mapy ve Valentiniině padu, Tuomas se otočil kolem své osy a obdivně pokýval hlavou. „Nu, není to tu tak špatné.“ Došel k pokojovému baru a prozkoumával jeho obsah. „Hmm, mají tu i tiridarské řasové pivo, nedáte si?“ zeptal se mírně. „Co vlastně děláte, když neletuškujete?“

Valentina se jeho novotvaru zasmála. „Když zrovna neletuškují, mám od společnosti pronajatý pokoj v cílové destinaci a tam čekám na další let.“

„Vy nikam nechodíte?“ zeptal se Tuomas udiveně. „Do města a tak?“

„Nesmím,“ řekla Valentina a prostředníčkem odtáhla kousek šátku z krku. Zaleskl se kov. Valentina si pak hned šátek upravila.

Tuomas na ni soucitně zíral.

„Jsem majetek společnosti. Stále sledována,“ konstatovala Valentina suše. „Na stanici se mohou pohybovat všude na veřejných místech, v planetárních destinacích pět set až tisíc metrů od hotelu. Pokud bych šla dál bez zákazníka...“

„Smrt?“

„Ne hned,“ řekla Valentina stále tím stejným, vyrovnaným hlasem člověka, který je na okovy léta zvyklý. „Impulzy. Čím dál bych došla, tím silnější. Pak... pfúúú!“ nafoukla tváře a rozhodila ruce.

„Roztomilé,“ zabručel Tuomas.

„Ještě si mě mohou zákazníci pronajmout na jednu či více nocí,“ doplnila Valentina klidně.

„Pronaj... diplomatické,“ řekl znechuceně Tuomas. Chvíli si

ji měřil a rychle přemýšlel. Nakonec se zeptal: „Jaká je vaše taxa?“

„Osm set neodolarů nebo tisíc neoliber za noc,“ zarecitovala Valentina automaticky.

Tuomas chvíli přemýšlel. „Jak vás zaplatím?“

„Stačí jenom přiložit platební čip na infrapásku obojku,“ řekla Valentina. Tuomas přikývl, něco natukal do svého osobního padu, předklonil se a přešel padem po červeném světýlku na Valentiniině krku. Pak jí ukázal tenký plátek displeje. Valentina vytřeštila oči. Kevin McCalister si právě letušku 728509 předplatil na rok. Dvě stě devadesát dva tisíc neodolarů odešlo na konto letecké společnosti. A zároveň se díky speciálně upravenému programu, protože Tuomas si při každé návštěvě nechával od Cesara rekalibrovat pad, dostal na pár desetinek vteřin do sítě společnosti nezvaný host. Jeho tvůrci to bohatě stačilo.

„Mám se svléknout hned, nebo až za chvíli?“ zeptala se Valentina s profesionální naučeností.

„Ne,“ řekl Tuomas a vstal. „Nebudeš se svlékat,“ došel k baru a nalil dvě sklenice řasového piva, „protože sex je to poslední, pro co jsem si tě předplatil.“ Nabídl jí jednu skleničku a ona se na něj překvapeně dívala.

„Chci si s tebou popovídat a poradit se s tebou o určitých hodně důležitých věcech. Jelikož jsem nájemný vrah, moc kamarádů nemám. Spíš žádné.“

Čekal, že začne křičet a dobývat se z pokoje ven. Jenže ona jen pokrčila rameny, řekla, že každý se musí něčím živit, a usedla do jednoho z křesel.

„Musím se rozhodnout, jestli udělám nebo neudělám něco, co je nejen pro tuhle stanici, ale i pro oba korporáty velmi důležité. Cítím, že by se mi v tomto hodil rádce. Tak jsem si ho právě koupil.“

Valentina ohromeně zírala na zářivé grafy, běžící videa a podrobné analýzy. Studovala jak soubory, které Tuomas získal od gempanské vražedkyně, tak data, která rozšifroval Cesar.

„To je... invaze,“ řekla po dvou hodinách naprostého ticha, kdy si i Tuomas zopakoval závažnost celé situace a znovu mu to vyrazilo dech.

„Ano.“

„A oba korporáty... to je... hodně dlouho... léta plánované.“

„Ano.“

„Co jsi s tím chtěl udělat?“ zeptala se Valentina.

„Dát to zdejší veliteli. Leni Krauseové. Kdysi jsme spolu studovali. Aby varovala Pentecostův korporát... jenže... jsem tu pět minut po dvanácté.“

„Mohou se zachránit alespoň lidé na stanici.“

„A zaslouží si to?“ zeptal se jízlivě Tuomas. „Korporáty... Za to, co dělají vám, v obou si vás přehazují jako kusy masa... za to, jak lžou, jak si zaměstnance háčkují nesplacitelnými půjčkami, jak systematicky likvidují drobné subdodavatele surovin, potravin... za ten projekt... který plive do ksichtu dávno posvěceným dohodám... A ostatní... nic nedělají, mlčí...“

„Jistě, ale ty, pokud bys nedostal do rukou tahle data... taky bys jen mlčel a dělal to své. Což podle toho, co jsi mi sdělil, není žádná bohulibá činnost.“

Tuomas se na ni hněvivě podíval, ale přikývl.

„Mohlo by nám to být jedno,“ řekla Valentina. „Já otrokyně, a ty... nájemný vrah, muž mimo systém. Já lidi nenávidím za tohle...“ poklepala si na kovový obojek, „a tebe zajímají, jen když mají platit nebo je máš zabít.“

„To bylo trochu kruté a jednostranné,“ hořce se pousmál Tuomas. „Ale pravdivé.“

„Takže?“ nadhodila Valentina.

Tuomas přistoupil k pokojovému terminálu a ze svého padu zasunutého do slotu se dopátral až k informacím o stanici staženým z údržbářského stroje. Vytáhl si údaje o umístění velitčína bytu a střídání směn na můstku. Rozhodil data do prostoru nad terminál a oči mu zalilo zlatavé světlo. Pořád váhal. Ale čas se nemilosrdně krátil.

„Dobrá,“ řekl po chvíli. „Předám to Leni komplet. Ať se s tím popere.“

Valentina na souhlas přikývla. „Říkej si, že to děláš pro ty dobré lidi.“

*

Leni Krauseová odemkla dveře svého bytu a zmoženě vkročila dovnitř. Dnešní den byl nepříjemný, samé hloupé drobnosti a nešvary, které kapaly do poháru neúnosnosti až těsně pod okraj. Žádost o aktualizaci software pro stanici včetně sofistikovanějších bezpečnostních programů – zamítnuto. Žádost o dva nové vědce do sekce metalurgie – zamítnuto. Nefunkční protilehlé manévrovací trysky ve střední části stanice – díly dodají až příští měsíc. *Tahle stanice hnije zaživa, a my v ní*, pomyslela si Leni unaveně. V tuhle chvíli jí strašlivě chyběl její první důstojník Namipolus, jenže on na rozdíl od ní měl nejen nevybranou dovolenou, ale i rodinu. Se smíšenými pocity se zadívala na rozestavěné torzo hvězdné brány visící několik tisíc kilometrů nad Cerusem. Pýcha a pád Arthura Pentecosta.

Leni vzpomínala na dobu, kdy místo srpečku plného nejmodernějších technologií bylo nebe poseté rebelskými loděmi

a ona jako čerstvě dosazená komandérka na stanici musela řešit vyjednávání s teroristy. Než doletěly Pentecostovy úderné jednotky, stanice byla anektována povstalci, hrubě poškozena, ztráty dosáhly osmi set mrtvých a Leni si vyčítala, že tehdy odmítla použít stařícký arzenál pohřbený v útrokách Kajatyrů, protože je stanice nyní ryze vědeckotechnickým objektem. Kvůli její paličatosti a víře v diplomatické řešení byli dva týdny bezmocní jako ryba na pánvičce.

Dva nejpršíšernější týdny jejího života. Dnes, starší a zkušenější, by se v mnoha věcech rozhodla jinak, ale tehdy jako čerstvě povýšené mládě...

Leni zavrtěla hlavou. Co bylo, bylo. To, že se někteří pracovníci z rodin obětí na protest ze stanice odstěhovali, když se stala komandérkou, ji tehdy už ani nepřekvapilo. Dveře pocákané nápisem ZKURVENEJ ZBABĚLČE také ne.

Ted' byla doma sama, protože byl čtvrtek, deset večer a její přítelkyně Anima šla zase dobrovolničit do místního malého divadla. Leni neměla ani páru, co vlastně tenhle týden zkoušejí.

Rozsvítila v předsíni, zula si boty a ponožky, bosky vešla do obývacího pokoje a hlasem aktivovala světlo i tam.

Trhla sebou, jak se lekla při pohledu na malého blondatého muže sedícího v křesle. Okamžitě se otočila, aby praštila do poplašného tlačítka u dveří.

„Leni, ne!“

Zarazilo ji, že zná její jméno. Spustila ruku a otočila se zpátky. Přinutila svůj unavený mozek pracovat aspoň o pár megabytů výš, než plánovala po zbytek večera. Prohlížela si vetřelce, ale její vzpomínky byly rozházené jako papíry pod stolem, když do nich foukne vítr.

„Kdo jsi a co chceš?“

„Potřebuji ti předat důležitá data. Jestli si nepamatuješ, kdo

jsem... nevadí. Zase tolik na tom nezáleží.“ Malý blondatý muž se zvedl, a když Leni míjel, řekl: „Nechal jsem ti to na externím disku na stole. A doporučuju... si to prostudovat co nejdříve.“

Lenin mozek zoufale zaúpěl, ale zvědavost zvítězila. Jakmile Tuomas tiše zavřel dveře a byt ztichl, usadila se u stolního počítače, aktivovala jej a načetla si data.

Když o dvě hodiny později Anima přišla do bytu, přistihla Leni se zarudlýma očima zírat do prázdna. Nejdřív si myslela, že jsou jen unavené, ale když se na ni Leni podívala, třpytily se v nich slzy.

Kapitola 6

Tenhle kout hraničního pásma neměla posádka servisní a hlídkové lodi *Salamandr* ráda. Často tu létaly mikrometeority, ztrácel se komunikační signál a nahrazoval ho kvílivý, strašidelný zvuk, který připomínal pláč duší těch, kdo měli tu smůlu a ve vesmírné nicotě přišli o život. Říkalo se, že tu někde bezcílně proplová vrak jedné z kolonizačních lodí – sám *Karel Veliký*. Za deset let služby na něj ale kapitán Sebastian Ambrose s pilotem Chuckem Barnumem nenarazili. Technička Ariadna Kweuke, nejnovější člen posádky, se těm povídačkám nervózně smála.

„Ty sis vypnul zvuk?“ ozvalo se za Chuckem.

Chuck dělal všechno rozvážně. Soustředěně zavřel noviny, které zrovna pročítal, pečlivě je přeložil napůl a s ledovým klidem se zadíval na kontrolku, která se zběsile rozsvěcela a zhasínala.

„Co bys myslel?“ odpověděl. Otočil se v křesle a pohlédl do Sebastianovy zamračené tváře. „Kapitáne,“ dodal po chvíli, která by se mohla zdát opovržlivou. Jenže Ambrose věděl, že to není provokace. Chuck měl prostě na všechno dost času.

„Příšerně to kvičí,“ řekl Chuck, „Vždycky slítu ze židle.“

Ambrose zamítavě mávl rukou, že protesty nebere. „Byl bys tak laskavý a mohl zamířit k sektoru, ze kterého se ten nouzák ozývá?“ řekl ještě kapitán a sešel po schůdcích na spodní palubu.

„Rozkaz,“ oznámil Chuck do vzduchu a otočil se zpátky k ovládacímu panelu. Pousmál se, a otočil klíčkem v zapalování. Projektanty moderních vesmírných lodí by trefil šlak, kdyby tohle viděli. Mechanické startování, archaické pedály a volant. Servisní loď má ještě rozměry, kdy si může takové pravěké řízení dovolit. Chuck zařadil jedničku, jemně propojil spojku s plynem a *Salamandr* se hlučně rozhýbal. Žádná elegance, žádná chromová nádhera nacpaná optickými kabely a gelovými relé jako moderní jachty od Wallbarda, elektronika na povinném minimu. *Salamandr* byl krabicoidní krám ještě s primitivně řešeným nadsvětelným motorem, brázdící krátké vzdálenosti.

A právě v takovém dopravním prostředku byla Chuckova rozvážnost potřeba. Protože jinému by s nespolehlivým a hlučným plavidlem brzy vytekly nervy. Ambrose na svého pilota zíral mřížovanou podlahou pod kokpitem, a přitom si vzpomněl na jednu příhodu. Chuck se svým pověstným stoicismem dovlekl *Salamandra* i s posádkou na dva motory ze čtyř do doků, i když se pohonné jednotky mohly každou chvíli přehřát, a buď vybuchnout, nebo vyplivnout. „No bóže, tak jsme trochu kulhali,“ řekl potom u piva. Z bývalého prvního šoféra Wallbard Corp. zbyla uštěpačná a notně propitá existence, která však stále oplývala jakous takous spolehlivostí, a hlavně dokázala spoustu věcí opravit. Chuck často nadával na moderní plavidla, která „jen připíchnete drátem k počítači, a vono vám to přečte, kam a jak letíte. To je hovno dobrodružství.“

Salamandr se většinou buď nehýbal, nebo pomalinku připlouval k porouchané sondě hraničního systému, který vymezoval prostor Wallbardova a Pentecostova firemního koridoru.

K Chuckovi si sedla štíhlá ženská postava. Ariadna Kweuke, jejíž předci se proháněli po rozpálených keňských pláních, věnovala Chuckovi zářivý úsměv a jemu se zase odštípl kousek ze srdce. Tahle mladá gazela tu byla v rámci povinné praxe, na kterou mají právo všichni absolventi latheanské Katedrály vzdělání. Chuck by nikdy, ani na mučidlech nepřiznal, že se do téhle holky zamiloval hned první den, kdy se mu ji podařilo opít a pak ji ve vši počestnosti odnesl do její kajuty na *Salamandru*, aby se prospala. Stejně tak by nepřiznal, že před lety, kdy s Ambrosem létal na prvních misích, si o něm díky laskavosti jednoho kamaráda nechal vytáhnout trochu víc informací, než obsahoval životopis v databázi.

Nebylo to příjemné čtení.

Válečný hrdina, účastník bitev na Ondeni při neomarxistickém puči před patnácti lety, chlap, který viděl to nejhorší, co dokážou lidi dělat jiným lidem. Po neúspěšné výměně kapitánky O'Brienové za jednoho z předních pohlavářů Grünwaldova politbyra, kterého sám Ambrose s jednotkou načapal doslova s kalhotami u kolen, dal tehdy plukovník nadřízenému okamžitou výpověď a spakoval se do civilní sféry. Nejdřív pracoval jako skladník na gempanském kosmodromu, a když si našetřil, koupil si loď, kterou zaregistroval u Wallbardovy pohraniční stráže. Chvilí měl za pilota nějakého ušatého hejska ze Sipeky a pak už si zůstali s Chuckem na krku.

Ariadna se zahleděla na monitor před sebou, aby zjistila, která ze sond je zase v háji. „Tři kačky,“ pronesla. Chuck přikývl. Koridor červená, třetí pozice.

„A ostatní?“ zeptal se.

„Kameny i kazety v pořádku,“ odvětila. Koridor modrá a koridor zelená, tedy další dva, které měli spravovat, bez závad. Člověk si rád zpestří rutinu kdečím, třeba i slovíčkařením. „Tak se podíváme, jestli je ta potvora ještě k použití, nebo úplně kaput,“ dodala a odešla se převléknout do skafandru.

*

„Jak to vypadá?“ zeptal se kapitán Ambrose skrz tenký mikrofon, který jako tykadlo trčel z palubní desky.

Ozvalo se syčení a pak deformovaný Ariadnin hlas: „Zatím se jen přibližují. Počkejte chvíli.“

Kapitán přikývl. Občas byl zbytečně uspěchaný. V tuto chvíli Ariadně záviděl. Jak dlouho nebyl ve volném prostoru?

Blížila se k jedné ze sond, která se jako malý drobeček vznášela ve vesmírné temnotě. Už odsud viděla solární panely, které hltaly energii jako hladové děti a uchovávaly ji v silikonových membránových akumulátorech, když byla sonda v přímém slunečním světle. Bezesporu nejúchvatnější byl na těchto sondách jejich nádherný, ale naprosto neefektivní vzhled.

Většina sond, včetně těch, co hlídaly Pentecostovo území, byla kovově chladná, neforemná cosi, kterým vnitřnosti vyhrézávaly na povrch. Jenže Yashimoto Kotegawa, vrchní designér Wallbardových podniků, dokázal s elegancí sobě vlastní vdechnout originalitu snad i vidličce. Když dostal za úkol navrhnout nový vzhled pohraničních sond, opět naplno zapracovala jeho vynalézavost a šílená posedlost elegantními věcmi.

Protože co jsou závojnátky jiného než nadmíru precizní?

Ariadna už sondu viděla pořádně. Metr dlouhá i s ocáskem,

zlatavé solární panely ve tvaru šupin a drobné servomechanismy v těle, které umožňovaly sondě „plout“ v naprogramovaném vzorci vzdáleností a úhlů. Pokud se sonda poškodila tak, že již nemohla vykonávat svůj úkol, odmlčela se. Tím na sebe upozornila *Salamandra* a jemu podobné, operující v jiných koridorech.

Bohužel to ty mrchy dělaly dost často. Ať už se jednalo o vnitřní selhání, nebo mikrometeority.

Ariadna se přiblížila těsně k sondě a začala s prvotním ohledáváním. Musela opatrně, protože tenké šupinky by při troše nepozornosti mohly protrhnout skafandr. Ten byl sice samozacelovací, ale takové školácké chyby dělají jen zelenáči. Jemně „rybičku“ otočila, protože ta vzhledem k Ariadnině pozici ležela břichem nahoru. Žádné vnější poškození, ale přesto byla sonda mrtvá jako loňská sezóna. Ariadna sama pro sebe přikývla. Nebylo těžké dovtípit se důvodu nečinnosti sondy, ale musela si to ještě ověřit v lodi. Začala kovovou rybičku popostrkovat k *Salamandrovi*.

*

Nad mrtvou sondou se sešla celá tříčlenná posádka. Klečeli u rybičky a okukovali její povrch. Ale ani víc očí nenašlo povrchové poškození.

„EMP,“ řekl nahlas Ambrose to, co došlo všem po pár minutách. „Hezky cílený impulz,“ dodal.

„Ale proč jenom jedna?“ zeptal se Chuck.

„Na zkoušku?“ navrhl Ariadna.

Kapitán neváhal ani vteřinu. „Ari, spoj se s ostatními na obou stranách hranic a zeptej se jich, jestli taky nemají nějakou sondu poškozenou,“ řekl.

Ariadna kývla, okamžitě se šla usadit ke komunikaci a začala

vysílat do všech směrů. Odpověď obdržela téměř okamžitě. „Naši nic,“ řekla. „Ale za humny taky zaznamenali podobný incident. Prý před pár dní.“ Prsty se jí roztančily, jak vytukávala otázku na klávesnici. „Potvrzeno. Také jenom jednu.“

Ambrose přikývl. „Asi si zkoušeli, jestli jdou zlikvidovat oba druhy strojů.“

Ariadna se neklidně zavrtěla: „Šlo jenom o předehtu. Někdo si oťukává možnost ilegálního průniku.“

„Možná,“ řekl Ambrose zamyšleně. „Každopádně od nyníška budeme muset kontrolovat hranici mnohem častěji.“

*

Pár hodin po zlověstném nálezu se *Salamandr* potuloval v další části hraničního koridoru, stejně jako jindy. Na senzorech lodi byl klid a velín zaplavoval svým podmanivým hlasem Frank Sinatra. Chuck si broukal text se zpěvákem, i když archaické angličtině sotva rozuměl.

Po napomenutí od kapitána častěji než dříve kontroloval světýlka nouzového signálu. Celkem jich bylo deset, i když takový počet najednou porouchaných sond byl i podle mechaniků od Wallbarda naprosto nereálný.

Ale i přes tato tvrzení teď všechny přerušovaně blikaly.

Chuck vyvalil oči, zahodil noviny a zahulákal: „Ari! Pojď sem, okamžitě!“

Ariadna hbitě vylezla po schůdcích ze spodní paluby a dívala se ohromeně na kontrolky. V tmavém obličejí se jí ještě perlily kapky vody a voněla mýdlem.

„Co to sakra...?“ nechápala zprvu.

„Senzory jsme přece nechávali naposledy v docích kontrolovat, ne?“ zeptal se Chuck.

„Samozřejmě že ano. Takhle brzy by nevyplivly.“

„Co se děje?“ zeptal se kapitán Ambrose a došel k řídícímu pultu. Stejně jako ti dva před ním i on zíral nechápavě na rozsvícenou myriádu světél.

„Komunikační?“ zeptal se tázavě, ale Ariadna už seděla na svém místě a snažila se zachytit hlášení od spřátelených lodí. „Tady *Salamandr*, u mikrofonu Ariadna Kweuke. Matzi, slyšíš mne?“

Kristof Matz, komunikant *Eponiny*, zněl vyděšeně. „Podle senzorů odešlo třiadvacet sond! Třiadvacet! Kristepane, tohle jsem nikdy nezažil! Něco se k nám blíží! Bože na nebesích, ochraňuj nás, to jsou...“ Pak přenos utichl.

„Tak jsme dorybařili,“ pronesl do ticha Chuck.

*

Barbara už se strchovala, že bude chtít Alex spát na plošině, ale nakonec tomu tak nebylo. Proto se oba už pár hodin vznášeli v bezpečné skořápce Alexovy luxusní vesmírné jachty. Pod nimi se líně odvalovala masa Tiridare a z výšky několik set tisíc kilometrů bylo vidět blýskání se zpod těžkých napitých mraků.

„Tak asi vyrazíme,“ objevil se ve dveřích své ložnice Alex v županu.

„Dám pokyn pilotovi,“ řekla Barbara a zvedla se.

„A mimochodem, Babe,“ pravil Alex, „ten váš radikální výlev nezůstane bez povšimnutí. Do doby, než dorazíme domů, se rozmyslím, co s vámi.“

Barbara stroze přikývla. To se dalo čekat. Alex bytostně nesnáší, když mu podřízení v přítomnosti jiných osob odporují. A vlastně ani nikdy jindy.

Takže padák. Vynikající. Měla štěstí, že jako bývalý voják může jít dělat za slušné peníze i bodyguarda na diskošku někde v mengarském ghettu.

Kéž by dřív spadla nebesa, než ty mne vyrazíš, řekla si v duchu a odešla do pilotní kabiny. *A rovnou tobě na hlavu, ty svině.*

Pilotní prostor byl po vzoru prastarých dopravních letadel od ostatních oddělený přepážkou. Barbara zaklepala a vstoupila. Pilot byl jen jeden a zrovna cosi studoval na svém padu. Barbara mu nahlédla přes rameno a uviděla jakési grafy a rozkreslení. Andrew Gilmore rychle soubory z tenké malé destičky padu smetl a nechal si na ploše jen hlavní menu. S úsměvem se otočil k Barbaře a zeptal se: „Přejete si?“

Barbara mu chvíli hleděla do očí a měla pocit čehosi nepatřičného. „Letíme domů,“ řekla stručně. Pak se otočila a začala dumat, co jí přišlo na Gilmorevě obličejí tak nepatřičného.

On se jí lekl!

Barbaru najednou hrozně zajímalo, co si pan Gilmore na padu zrovna přehrával. Rychlým krokem přešla k nejbližší palubní konzoli vestavěné v imitaci dřevěné zdi a pomocí bezpečnostního kódu si vytáhla historii procházených souborů od všech členů posádky, včetně Wallbarda. Nad jeho knihovničkou holoporna se jenom kysele ušklíbala, zato při otevření souborů prozkoumávaných Gilmorem silně zbledla.

Ta svině úkladná! pomyslela si Barbara ohromeně, jak studovala příchozí data.

Kromě vzkazu pro Gilmora ji silně znepokojovalo osmadesát teček blížících se v pomalé trajektorii k osamělému modrému bodu Wallbardovy jachty.

Odpočítávání ukazovalo na minuty do kontaktu.

V reálném čase.

Barbara rozlíceně dokráčela ke dveřím do pilotní kabiny a vzala za kliku. Dveře se ani nepohnuly.

Ten zrádcovský zkurvysyn se tam zamknul!

Barbara vytáhla pistoli a kliku ustřelila. Ještě horkou hlaveň

pak přitiskla Gilmoreovi ke spánku nad ucho. Vykřikl a ucukl hlavou. Vyčítavě se na ni a namířenou zbraň podíval.

„Padej z toho křesla,“ řekla výhrůžně. Obešel ji, s rukama mírně vzhůru, a ona ho dloubnutím pod lopatku vmanévrovala do jednoho z křesel ve společenské kajutě jachty. Sama si sedla na desku skleněného kulatého stolu. Zbraní stále mířila na pilota.

„Tomu už nezabráníte, všechno je v pohybu.“

„Kdy jsi od ní dostal přímý rozkaz k likvidaci?“

„To je snad jedno, jak říkám, už se domů nevrátíte.“ Gilmore se hoře zasmál. „Já mimochodem taky ne. Mám za úkol *Orku* vyhodit do povětří.“

„S těmi loděmi, co se k nám blíží, má ona taky něco společného?“

„Ne, já se měl zbavit jenom vás. Nevím, co jsou útočníci zač.“

Barbara mu prostřelila pravé rameno. Gilmore zařval bolestí a z dřevem obložené přepážky za ním začala stékat krev.

„Jděte do prdele,“ řekl Gilmore procítěně.

Barbara ho praštila pistolí do spánku.

V tu chvíli do místnosti vstoupil Alex, zděšeně zíral na Gilmoreovo zhroucené tělo a Barbaru, strkající si zbraň do pouzdra.

„Můžete mi laskavě vysvětlit, proč jste mi postřelila a omráčila pilota?“

„Protože je to zrádce,“ řekla Barbara stručně. „Měl vás za úkol zabít. Zhruba za tři minuty k nám doletí jiný problém. Osmapadesát neznámých lodí, a předpokládám, že si nebudou chtít vyměnit zdvořilostní fráze.“

„Cože? Jak...?“

„Oni,“ pokynula na mapu, „nevím, kdo jsou. Měl soukromé rozkazy,“ oznámila, zatímco otevírala pohotovostní skříň nabitou zbraněmi. „Pamatujete, jak jste mi nadával, že sem ty krámy nechcete?“